

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (25/06/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิก, กิมหงวน

เขมร กำแหง

ตอน

พลร่มกล้าตาย

ป.อินทรปาลิต

ดร. ดิเรกผายมือไปทางเจ้าแห้ว

“เจ้าหมอนี่เป็นคนใช้ที่ซื่อสัตย์ต่อเรา แต่บางขณะก็ทรยศเหมือนกันเป็นต้นว่าใช้ให้ไปซื้อของแล้วทำลิ้มเงินทองเสมอ เขาคือลิ้มเอกแห้ว โหระพากล ซึ่งพวกเราไปไหนก็จำเป็นจะต้องเอาเขาไปด้วย”

เจ้าแห้ววันทยาหัตถ์นายตำรวจหนุ่มทันที

“รับประทานยินดีที่ได้รู้จักกับผู้หมวดครับหวังว่าผู้หมวดคงจะผ่อนผันให้ผมทำผิดกฎหมายบ้างในระหว่างที่ผมปฏิบัติงานอยู่ที่เขาพระวิหารนี่”

ร.ต.ต. จงจิตรหมวดคว่ำเข้าหากัน

“เธอหมายความว่าอย่างไรหมู่แห้ว”

“แะแะ รับประทานผมหมายถึงกัญชาครับ รับประทานผมติดจนงอมแงม รับประทานถ้าไม่ได้สูบเป็นลงแดงแน่ๆ รับประทานผมมีติดตัวมาบ้างถ้าผมสูบผู้หมวดทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียนะครับ ผมสูบเฉพาะหลังอาหารวันละสามครั้งเท่านั้น”

ผู้บังคับหมวดหัวเราะหึๆ

“ตกลงหมู่แห้ว แต่ว่าควรจะสูบในที่ลับตาสักหน่อยและห้ามไม่ให้เธอชวนตำรวจร่วมสูบกัญชากับเธอเป็นอันขาด”

ส.อ. แห้วลืมติตาโพลง

“โ๊ยัย รับประทานหัวเด็ดตีนขาดผมก็ไม่ชวนครับ ผมมีมา ท.จ.ก. ผสมกับบุหรี่ปริมาณมาเพียง ๕๐ มวนเท่านั้น”

พลมองดูคนของเขาอย่างเศร้าใจ

“แกสูบกัญชาแกจะสู้กับเขมรได้หรือวะอ้ายแห้ว กัญชานะสูบเข้าไปแล้วซี้ซลาด เห็นเข็อกก็กระโดดโหยงคิดว่างู นอนอยู่ในห้องก็กลัวหลังคาบ้านพังทับ สูบเข้าไปนอกจากซี้ซลาดตาขาวยังซี้เกียจไม่ยอมทำอะไรได้แต่นั่งหัวเราะหึๆ ใครจะดำจะว่าอย่างไรก็หัวเราะ”

เจ้าแห้วยิ้มให้ พล

“รับประทานเรื่องกัญชาหน้าที่และความรักชาติมันคนละเรื่องครับ ขอให้ทหารเขมรบุกเข้ามาเถอะ รับประทานคุณจะได้เห็นเองว่าอ้ายแห้วมันแน่นแค่ไหน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครงแล้ว ดร. ดิเรกก็กล่าวกับคณะพรรคพวกของเขา

“ไปเก็บข้าวของสัมภาระของเราเถอะ จะได้รีบไปพบกับผู้บังคับกองตำรวจชายแดนที่กองบังคับกองร้อย”

ร.ต.ต. จงจิตรพูดขึ้นทันที

“ผมจะให้ตำรวจของผมช่วยขนข้าวของสัมภาระไปให้ครับ และผมจะพูดวิทยุรายงานให้ผู้กองทราบเดี๋ยวนี้ว่าที่ผมเข้าใจว่าพลร่มเขมรนั้นความจริงคืออาจารย์กับคณะ”

“ออไร่ ขอบคุณมากคุณจงจิตร”

คณะพรรคสี่สหายต่างพาดำรวจชายแดนหมู่หนึ่งตรงไปยัง ทิวสัมผัสที่นักบินทิ้งลงมาให้ นายตำรวจหนุ่มจัดแจงพูดวิทูตติดต่อกับผู้บังคับกองร้อยของเขาทันที ร.ต.อ. สิงห์ เสาวภาคย์รู้ว่าตำรวจปะทะกับคณะสี่สหายด้วยความเข้าใจผิดก็ตกใจมากกลัวว่า ดร. ดิเรก จะรายงานไปทางกรมตำรวจหรือกองบัญชาการทหารสูงสุด เขาสั่งให้ ร.ต.ต. จงจิตรให้ความช่วยเหลือคณะพรรคสี่สหายอย่างดีที่สุดและให้รีบเชิญทุกคนมากองบังคับการกองร้อยเพราะขณะนี้พลบค่ำแล้ว

ในที่สุดนายพลดิเรกกับคณะพรรคของเขาก็ได้มาร่วมงานกับตำรวจชายแดนกองร้อยนี้ซึ่ง ดร. ดิเรกมีอำนาจปกครองบังคับบัญชาตำรวจภูธรชายแดนด้วยตามคำสั่งของ ฯพณฯ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด

คืนนั้นฝนตกพรำตลอดคืน ประชาชนชาวไทยไม่มีใครจะมีใครคิดว่าตำรวจภูธรชายแดนบนเขาพระวิหารหรือตามจุดต่างๆ ตามเส้นพรมแดนของเรานั้นต้องลำบากตรากตรำอย่างยิ่ง ถึงฝนตกฟ้าร้องก็ผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ลาดตระเวนตลอดเวลาดำรวจชายแดนต่างตั้งปณิธานว่าทุกคนสู้ตายก่อนที่กองทัพจะยึดเขาพระวิหารได้

หนึ่งสัปดาห์บนเขาพระวิหาร ท่ามกลาง ภูเขาหินอันเก่าแก่ประหลาดพิสดาร และท่ามกลางความสงบเงียบได้ยินแต่เสียงนกร้องเสียงลมครวญตลอดวัน คณะพรรคสี่สหายกับตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนั้นมีความรักใคร่สนิทสนมกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี ตำรวจทุกคนต่างเคารพรักสี่สหายและเจ้าคุณปัจจุบันฯ ด้วยใจจริง นายแพทย์หนุ่มได้ทำการฉีดยาผ่าตัดรักษาตำรวจที่เจ็บป่วยหลายคนให้หายป่วยเป็นปกติ บางคนเป็นโรคที่นำมาจากกรุงเทพฯ ก็พลอยหายไปด้วย ดร. ดิเรกบังคับให้ทุกคนกินควินินน้ำทุกเวลาเย็นและคอยตรวจร่างกายตำรวจกับคณะพรรคของเขาเสมอ ใครมีตุ่มหรือผื่นแดงๆ ตามตัวคล้ายยุงกัดก็เจาะเลือดออกตรวจเมื่อรู้แน่ว่าเป็นโรคพรรคคืออย่างว่าก็ฉีดยาให้ตามระเบียบ

ชีวิตประจำวันของตำรวจกองร้อยนี้เป็นไปอย่างซ้ำๆ ซากๆ แต่ทุกคนก็หาเบื่อหน่ายไม่ หน้าที่ตำรวจชายแดนกองร้อยนี้คือยึดเขาพระวิหารและส่งหน่วยลาดตระเวนตรวจดูข้าศึกตลอดเวลา ดร. ดิเรกจะรายงานทางวิทยุให้กองบัญชาการทหารสูงสุดทราบทุกหนึ่งชั่วโมงในตอนกลางวันและทุกสามชั่วโมงในตอนกลางคืนว่าเหตุการณ์เป็นปกติหรืออย่างไร ตำรวจและคณะพรรคของเขาสุขสบายดีหรือมีใครป่วยไข้ไม่สบายบ้าง

ทุกวันตอนบ่ายจะมีเครื่องบินลำเลียงของกองทัพอากาศเครื่องหนึ่งบินมาที่เขาพระวิหารเพื่อส่งเสบียงอาหารบุหรี่ยาและหนังสือพิมพ์รายวันลงมาให้ ทำให้ตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้และคณะพรรคสี่สหายมีอาหารการกินอย่างเหลือเฟือมีกาแฟดื่มกันตลอดวัน ทุกคนได้ทราบข่าวต่างๆ จากเครื่องรับวิทยุและในหนังสือพิมพ์ซึ่งประมวลได้ว่า ประชาชนคนไทยทั้งประเทศได้คัดค้านและประณามศาลโลกที่ตัดสินอย่างอยุติธรรม หลายต่อหลายจังหวัดได้มีการเดินขบวนอย่างมีระเบียบเรียบร้อย ประชาชนลงมติเห็นพ้องต้องกันว่าไม่ยอมมอบเขาพระวิหารให้เขมรอย่างเด็ดขาดเพราะเขาพระวิหารเป็นผืนแผ่นดินส่วนหนึ่งของอาณาจักรไทย ในจังหวัดพระนครนักเรียนหญิงชายเริ่มเดินขบวนในวันที่ ๑๙ มิถุนายนตอนเย็นจากสนามหลวงไปตามถนนราชดำเนินถึงพระบรมรูปทรงม้าและสิ้นสุดที่สี่เสาเทเวศน์บ้านพักของ ฯพณฯ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ บุรุษเหล็กของไทยซึ่งประชาชนทั้งชาติมีความเลื่อมใสศรัทธาในความสามารถอาจหาญของท่านที่สร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้แก่ประเทศชาติของเราอย่างบริบูรณ์ ทั้งเข้มแข็งเด็ดขาดสมกับเป็นนักรบ ท่านจอมพลได้ให้สัมภาษณ์แก่นักข่าวหนังสือพิมพ์ว่าเรื่องเขาพระวิหารประชาชนเห็นอย่างไรรัฐบาลก็เห็นอย่างนั้นคือไม่ยอมคืนเขาพระวิหารให้เขมรตามคำพิพากษาของศาลโลกและถ้าทหารเขมรบุกเข้ามาเมื่อไรเป็นได้เห็นตีกัน

วันที่ ๒๐ มิถุนายน ประชาชนหลายจังหวัดเช่นกาญจนบุรีและสมุทรปราการได้มีการเดินขบวนกันอีกแสดงถึงสามัคคีธรรมอันดีเลิศและความรักชาติอันแรงกล้าของพี่น้องชาวไทยเหล่านั้น ในกรุงเทพฯ นักเรียนช่างกลปทุมวันไม่น้อยกว่า ๓,๐๐๐ คนได้เดินขบวนกันอย่างมีระเบียบเรียบร้อย เรื่อยกรบกับเขมร แม้แต่เด็กนักเรียนก็แสดงออกซึ่งความรักชาติอย่างรุนแรงและน่ารัก ต่อมาตอนเย็นวันที่ ๒๐ มิถุนายน นิสิตและนักศึกษา ๕ มหาวิทยาลัยได้มีการเดินขบวนกันอย่างมโหฬารยิ่ง เสียงเพลงสยามานุสติตรงกระหึ่มกึกก้องถนนราชดำเนิน ป้ายปลุกใจแต่ละป้ายย่อมีความหมายเกี่ยวกับความรักชาติ เราจะสู้จนโลหิตหยาดสุดท้ายเพื่อรักษาเขาพระวิหารของเราไว้ และบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเอาดินแดนที่เสียไปกลับคืนมาคือพระตะบอง, เสียมราฐ, ศรีโสภณ ครั้งหนึ่งกองทัพของเราเคยยึดได้เมืองทั้ง ๓ นี้แล้ว แต่รัฐบาลชุดนั้นไม่เข้มแข็งพอและตกอยู่ใต้อิทธิพลญี่ปุ่น (ชาวญี่ปุ่นชื่อนายโคดาโร ดากานาเป็นผู้พิพากษาศาลโลกคนหนึ่งตัดสินให้ไทยแพ้คดี

เขาพระวิหาร) เราจึงต้องคืนดินแดน ๓ จังหวัดที่ยึดได้ให้เขาไป เมื่อเขมรกำแหงฟ้องเราเรียกร่องเขาพระวิหารคืนโดยอ้างว่าเป็นพื้นแผ่นดินของมณฑล ไทยก็ควรจะเรียกร่องเอาดินแดน ๓ จังหวัดกลับคืนมาได้แล้ว

ความกำเริบเลิกลาของเจ้าบรมโกศยังไม่สิ้นสุด เจ้าองค์นี้ประกาศว่าเขาจะทำลายล้างชาติไทยให้ย่อยยับ และขั้นแรกเขาจะเชิญไทยให้กระเด็นออกจากสหประชาชาติ ซึ่งเจ้าองค์นี้ยอมตัวเป็นทาสคอมมิวนิสต์แล้ว และกำลังนำพาประเทศชาติของเขาไปสู่ความพินาศล่มจม

อาสาเสียมกงหวนชัยหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทยฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มิถุนายนด้วยความไม่พอใจจนลืมตัวแล้วขว้างหนังสือพิมพ์ลงบนพื้นภายในประสาทรินเล็ก ๆ อันเป็นที่พักของคณะพรรคสี่สายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว โบหน้าของ พ.อ. กิมหงวนถ่มทิ้งน่ากลัว เขาขบขรามกรอดแล้วคำรามลั่น

“ฮืม...แฮ...”

พล พัทธราภรณ์ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์เสียงอย่างทงอยู่บนเตียงผ้าใบได้ยินเสียงกิมหงวนคำรามเขาก็สะดุ้งเล็กน้อย รีบยกเท้าทั้งสองขึ้นบนเตียงผ้าใบทันที นึกกับ ดร. ดิเรกและเจ้าคุณปัจจนิกฯ นอนพักผ่อนอยู่บนเตียงผ้าใบรีบพรวดพราดลุกขึ้นนั่งและพากันมองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว

“แฮ” นายพลดิเรกร้องขึ้นดังๆ “แกโกรธใครวะ”

เสียมกงหวนเค้นหัวเราะ

“เจ้าสิหนุวะ พิมพ์ไทยลงข่าวว่า มันจะบวชแก้บนเท่าที่ศาลโลกตัดสินให้เขมรชนะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ใช่เรื่องที่แจะสนใจเลย อะไร โมโหเสียมกงหวนหน้าเขียวเหมือนกับนักมวยสากลถูกชกได้เข็มขัด”

พลว่า “คนอย่างเจ้าสิหนุมันเป็นคอมมิวนิสต์ มันไม่มีศาสนาแล้วมันจะบวชหาหอกอะไรกัน มันแกลังทำข่าวไปยังนั่นเองว่า มันยังเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา”

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ถึงบวชมันก็ยัดข้าวเย็น กินเหล้า แล้วก็ปาราชุตกับผู้หญิง”

“โน” จอมนักวิทยาศาสตร์เอ็ดดะโรลัน “ปาราชิกไว้มิใช่ปาราชุตพูดเสียให้ถูก ปาราชุตนะมันร่วมชูชีพ”

กิมหงวนว่า “สิหนุมันบอกว่ามันจะทำให้ประเทศเราถูกเขี่ยออกจากยูโนวะ และมันจะทำลายชาติไทยให้ย่อยยับในไม่ช้านี้ ฮืม....กันอยากบุกป่าฝ่าดงไปพนมเปญเหลือเกิน ไปยิงย้ายเจ้าเจ็ยวงศ์นี้ทิ้งเสียจะได้หายแค้น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออดหัวเราะไม่ได้

“ก็ไปซิวะ ถ้าแกฆ่าสิหนุได้ บางทีสัมพันธมิตรี่อันตี่ยังระหว่างไทยกับเขมรก็อาจจะกลับคืนมาได้ นี่มันก็เย็นมากแล้ว พรุ่งนี้แกออกเดินทางไปได้เลย”

กิมหงวนทำตาละห้อย

“ไปยังไงล่ะครับ จากนี้ถึงพนมเปญผมวัดดูแล้วในแผนที่ราว ๔๕๐ กิโลเมตร ขึ้นไปถ้าไม่ถูกช่างกระทืบตายก็คงถูกเสือคาบเอาไปกิน สิหนุพูดดูหมิ่นเหยียดหยามเรามาก”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“แกอย่าโง่งนักเลยวะฮ้ายหงวน มันแกลังพูดยั่วโยโสฝ่ายเราไว้ว หากเราดกกลับไม่ไหวใช้กำลังทหารบุกมันมันจะแหกปากร้องตะโกนบอกให้โลกรู้ว่าไทยรุกราน มันก่อน เราก็กลายเป็นพาลไปหรือเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็กเฉยๆ เอะนะ ไม่ช้าสิหนุก็จะสั่งให้ทหารของมันบุกเขาพระวิหาร เมื่อนั้นแหละเป็นได้พาดกันสนุกละ รบกับเขมรนะมันหมูไว้ว ทหารไทยก็โง่โง่ยิ่งยังสู้ได้ เขมรจะมีอะไร เห็นทหารไทยก็ชี้คร้านจะวิ่งหางจุกตูด ปล่อยให้สิหนุมันเท่าไปเถอะ ไม่ช้าคงไตรรงค์จะถูกชักขึ้นที่พนมเปญ”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้ หันมามองหน้านิกรแล้วถามว่า

“ธงเขมรมันสีอะไรวะ กันไม่เคยสนใจ”

นิกรนั่งคิดสักครู่

“น้ำเงินแดงน้ำเงิน สีแดงซึ่งอยู่ตรงกลางมีขนาดใหญ่กว่าน้ำเงินซึ่งอยู่หัวท้าย”

กิมหงวนนั่งฟังด้วยความสนใจ

“แล้วมีเครื่องหมายอะไรบ้างไหม”

“มี” นายจอมทะเล้นตอบเสียงหนักแน่น “ตอนกลางสี่แดงมีรูปส้วมสาธารณะสี่เหลี่ยม”

พลหัวเราะก๊าก

“ปราสาทไว้มั้ยส้วม”

นิกรมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขาแล้วขมวดคิ้ว

“จันเระ” เขาพูดเสียงยานคาง “กันนี่กว่าตราเครื่องหมายส้วมสาธารณะเสียอีก”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทอดสายตามองออกไปสู่ที่ราบต่ำเบื้องหน้าโน้นอันเป็นดินแดนของเขมรแล้วท่านก็กล่าวอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า

“ไทยเราไม่เคยล่วงล้ำหรือรุกรานแผ่นดินเขมรเลย เขาพระวิหารนี้เป็นเทือกเขาตรงรักซึ่งในอาณาจักรของเรา เพียงแต่ยอดเขาตอนนี้ชะงักงันเข้าไปในแผ่นดินของเขมรคล้ายกับว่าเราปลูกต้นไม้ไว้ในบ้านเราแต่กิ่งมันยื่นออกไปนอกบ้าน เมื่อศาลโลกตัดสินให้เราคืนเขาพระวิหารให้เขมรและสมมุติว่าเรายอมคืนให้ เขมรก็จะต้องสร้างบันไดสูงไม่น้อยกว่า ๔๐๐ เมตรตั้งชั้นขึ้นมาบนชะงักงันเขาพระวิหารนี้ มิฉะนั้นก็ไม่มีทางที่จะขึ้นมาได้ในเมื่อเราไม่ยอมให้ผ่านเขตแดนของเราเข้ามา”

นิกรว่า “มันตัดสินอย่างเฮงชวยนี้ครับคุณพ่อ พวกผู้พิพากษาที่ตัดสินให้เขมรชนะคงจะสวาปามเงินของเขมรเข้าไปจนท้องกางไปตามกัน เว้นแต่คนที่เป็นคอมมิวนิสต์อยู่แล้วก็ต้องการให้เขมรพวกมันชนะคดี”

เสียงหงวนเค้นหัวเราะออกมาด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ

“ศาลโลก ฮะ ฮะ เราควรจะเรียกมันว่าศาลโรคหรือศาลไข้โรคมก”

นิกรขัดขิ้นทันที

“เรียกอย่างนั้นก็ไมเหมาะ เรียกมันว่าศาลโลกตามเดิมเหมาะแล้วแต่ควรจะมื่ออะไรต่อท้ายสักนิดหน่อย แกล้งคิดขี้อายหงวน เราควรจะเรียกมันว่าศาลโลกอะไรถึงจะดี”

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

“ศาลโลกที่ใส่ตั้งไฉ่ดีไหม”

ดร. ดิเรกทำหน้าจงบมองดูหน้ากิมหงวนแล้วกล่าวถามทันที

“แกหมายความว่าอะไร อธิบายให้เข้าใจหน่อยเถอะวะ ศาลโลกที่ใส่ตั้งไฉ่”

เสียงหงวนจู้ปาก

“แกเป็นคนฉลาดไม่มาจะง่องอย่างนี้เลยหมอ ก็อะไรล่ะที่เขาบรรจุหรือใส่ตั้งไฉ่”

นายพลดิเรกนิ่งคิดแล้วเขาก็หัวเราะงอหายทุกคน ต่างหัวเราะขึ้นอย่างครื้นเครง ทันใดนั้นเองเสียงระเบิดของระเบิดมือลูกหนึ่งก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว

“ตูม”

ถึงแม้ว่าระเบิดมือนี้ระเบิดห่างจากที่פקณะพรรคสี่สหายประมาณ ๒๐๐ เมตร แต่เสียงระเบิดของมันก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่นได้ยินถนัด ดร. ดิเรก ในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาตำรวจชายแดนกองร้อยนี้เผ่นพรวดลุกขึ้นยืนวิ่งไปที่ผนังปราสาทคว่ำป็นกลมือที่วางอยู่บนแท่นหินลงมาแล้วร้องบอกพรรคพวกของเขา

“เร็ว ออกไปสังเกตการณ์ที่ บ.ก. กองร้อย อาจจะมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น”

ดร. ดิเรกถือปืนกลวิ่งออกไปจากปราสาทหินอันพุพังหลังนั้นอย่างร้อนรน พล, นิกร, กิมหงวนและเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างลุกขึ้นจากเตียงผ้าใบคว่ำป็นกลมือคู่มือวิ่งตามนายแพทย์หนุ่มออกไปโดยเร็ว

ในที่สุดคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็พากันมาที่กระท่อมใหญ่หลังหนึ่งซึ่งเป็นสถานีรับส่งวิทยุของตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้ พวกตำรวจเกือบ ๕๐ คนมาชุมนุมกันอยู่ที่นี่และหลายต่อหลายคนกำลังวิ่งมากระท่อมหลังนี้ถูกขึ้นระเบิดของระเบิดมือพังทลายราบไปแถบหนึ่ง ฝาและหน้าต่างด้านนั้นหายไป หลังคาพังยุบลงมา

นายพลดิเรกพาเพื่อนเกลอทั้งสามกับท่านเจ้าคุณบุกเข้ามาในกระท่อมหลังนี้ ทุกคนแลเห็น ร.ต.อ. สิงห์เสาวภาคย์ ผู้บังคับกองร้อยที่ ๓ ชายหนุ่มร่างล่ำสันในวัย ๓๐ ปีกำลังนั่งประคองนายสิบตำรวจโทคนหนึ่งซึ่งเป็นพนักงานรับส่งวิทยุ ส.ต.ท. ชอบ ซาดิพลี ถูกขึ้นระเบิดหลายแห่งทำให้เขาบาดเจ็บสาหัส เลือดไหลชุ่มโชกใบหน้าและเสื้อฟอร์มของเขา เครื่องรับส่งวิทยุขนาดใหญ่ซึ่งสามารถ รัับส่งวิทยุติดต่อกับทางกรุงเทพฯ ได้เป็นอย่างดีแหลกละเอียดไปแล้ว

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ปราดเข้ามานั่งห้อมล้อมผู้บังคับกองและ ส.ต.ท. ชอบ

“อุบัติเหตุหรืออย่างไรผู้กอง” นายพลดิเรกกล่าวถาม ร.ต.อ. ลิงห้อย่างเป็นงานเป็นการ

“ไม่ใช่อุบัติเหตุหรือครับอาจารย์ มีคนร้ายคนหนึ่งซึ่งคงเป็นชาวเขมรอย่างแน่นอนได้เล็ดลอดขึ้นมาบนเขานี้และใช้ระเบิดขว้างเข้ามาในกระท่อม ตำรวจกำลังติดตามจับย้ายหมอนั่นครับ เข้าใจว่าคงหนีไม่พ้น”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งตะลึงไปตามกัน พลกล่าวกับผู้บังคับกองด้วยเสียงหนักๆ ว่า

“ก็เราวางยามไว้โดยรอบ ทำไมถึงปล่อยให้มันเล็ดลอดเข้ามาได้”

ร.ต.อ. ลิงห้อยกหน้าใจหนักๆ เต็มไปด้วยความสงสาร ส.ต.ท. ชอบลูบน้องของเขา

“ภูมิประเทศบนเขานี้บางแห่งก็เป็นละเมาะบางแห่งก็เป็นป่าทึบมีต้นไม้ปกคลุมหนาแน่นครับ ถึงเราวางยามไว้รอบๆ ที่พี่ของเราศัตรูก็อาจจะเล็ดลอดเข้ามาได้” พุดจบเขาก็หันมาทาง ดร. ดิเรก “อาจารย์ช่วยนายสิบตำรวจโทขอบหน่อยซีครับ”

ดร. ดิเรกยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“ไม่มีหวังผู้กอง คอหอยหะหวะจนแลเห็นลิ้นไก่ ท้องก็ทะลุไล่ไหลออก ขาขาขาดกะรุ่งกะริ่งแทบจะขาดออกจากกันแล้ว นายสิบตำรวจโทขอบจะสิ้นใจในสองสามนาทีนี้”

ส.ต.ท. ชอบพุดขึ้นทันทีและพุดด้วยเสียงปรกติเหมือนกับว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรเลย

“ผมเสียที่มันเสียแล้วครับอาจารย์ ขณะที่ผมกำลังส่งวิทยุติดต่อกับกรุงเทพฯ มันก็โยนลูกระเบิดเข้ามาในกระท่อมนี้และลูกระเบิดมือลูกนั้นกลิ้งอยู่ใกล้ๆ กับเก้าอี้ผม”

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ทำไมเธอไม่ก้มลงหยิบมันขว้างออกไปจากกระท่อม”

ส.ต.ท. ชอบหัวเราะเบาๆ

“มันตกตะลึงครับอาจารย์ ผมนั่งนิ่งเฉยจนกระทั่งลูกระเบิดระเบิดขึ้น”

กิมหงวนเลื่อนตัวเข้านั่งใกล้ ส.ต.ท. ชอบและมองดูนายสิบตำรวจร่างใหญ่ผู้นี้ด้วยความพอใจ

“น้องชาย เธอถูกขึ้นระเบิดตั้งหลายแห่งล้วนแต่อาการสาหัสทั้งนั้น เลือดก็ไหลท่วมตัวแต่เธอไม่ได้แสดงท่าทีว่าเธอได้รับความเจ็บปวดแม้แต่น้อย”

ส.ต.ท. ชอบยิ้มละไม

“โอ้-ทำไมจะไม่เจ็บครับผู้การ ทั้งเจ็บทั้งปวดใจจะขาดอยู่แล้ว แต่ตำรวจไทยต้องทรหดอดทนครับ ถึงผมจะสิ้นใจตายผมก็จะตายอย่างสง่าผ่าเผย บัดนี้ผมได้สละเลือดเนื้อและชีวิตเป็นพลีให้แก่ประเทศชาติที่รักของผมแล้ว ก่อนที่ผมจะสิ้นใจตายขอให้ผมได้ร้องเพลงสยามานุสติอีกครั้งเถอะครับ แล้วก็ทุกคนโปรดร้องตามผมด้วย ผมจะได้หลับตาตายด้วยความสงบสุข”

ครั้นแล้ว ส.ต.ท. ชอบ ขาดพิลก็ค่อยๆ พงกกายลุกขึ้นนั่งและร้องเพลงปลุกใจทันที คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ และผู้บังคับกองต่างร้องตามเขาตามคำขอร้อง ส.ต.ท. ชอบร้องเพลงและทำท่าไปด้วย เหมือนกับว่าเขาเป็นศิลปินละครที่ชำนาญเวทีมาแล้ว

เสียงเพลงสยามานุสติอันเป็นบทพระราชนิพนธ์ของ สมเด็จพระมหาธีรราชดังก้องกังวาน ตำรวจหลายสิบคนที่อยู่นอกกระท่อมรู้สึกศึกศึกก็ร้องเพลงขึ้นเช่นเดียวกัน

หากสยามยังอยู่ยั้ง	ยืนยง
เราก้เหมือนอยู่คง	ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง	ไทยอยู่ได้ฤ
เราก้เหมือนมอดม้วย	หมดสิ้นสกุลไทย
ใครราญใครรุกตัว	แดนไทย
ไทยรบจนสุดใจ	ขาดดิน
เสียเนื้อเลือดหลังไหล	ยอมสละสิ้นแล
เสียชีพไปเสียสิ้น	ชื่อก้องเกียรติงาม

พอบจบเพลง ส.ต.ท. ชอบก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว เขาขมวดคิ้วนี้หน้าแสดงความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่ง และแล้วเขาก็พุ่งลงกับพื้นกระท่อมนั่นค่อยๆ พลิกตัวนอนหงายเหยียดยาว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และ

ร.ต.อ. สิงห์นั่งนิ่งเฉย ทุกคนเฝ้ามองดูเขาด้วยความสงสารและเศร้าใจ ส.ต.ท. ขอบขบกรามกรอด อาการของเขาถึงที่สุดแล้ว เสียหวนกระซิบถามนายพลดิเรกเบาๆ

“หมดหวังหรือหมอ”

“อือ เขาจะมอมเฒ่าในนาที่นี้”

ส.ต.ท. ขอบหายใจถี่เร็วผิดปกติ นัยน์ตาเหลือกซ้อนขึ้นเบื้องบน เขาร้องตะโกนขึ้นด้วยประโยคสุดท้ายในชีวิตของเขาซึ่งเสียงของเขาดังมากได้ยินไปไกลและเป็นเสียงที่หนักแน่น

“เขาพระวิหารจะต้องเป็นของไทยตลอดกาล ไชโย ไชโย...อือ”

สิ้นเสียงนายสิบตำรวจโทผู้มาสงสารก็สิ้นลมหายใจ ดร. ดิเรกพยักหน้าช้าๆ และหันมามองดูคณะพรรคของเขา

“เขาได้สละชีวิตของเขาเพื่อประเทศชาติของเราแล้ว เขาตายอย่างภาคภูมิใจอย่างองอาจสมกับชาติชายต้องไว้ลายตำรวจไทย ดูซิวะ ใบหน้าของเขายิ้มแย้ม คนที่ถูกปืนหรือลูกระเบิดตายมักจะหน้าตาบูดเบี้ยวแสดงความเจ็บปวด แต่นายสิบตำรวจโทชอบยิ้มแป้น เหมือนกับว่าเขากำลังนอนหลับและฝันหวาน”

นิกรเอื้อมือจี้เอวศพ ส.ต.ท. ขอบเพื่อให้เห็นใจว่า ส.ต.ท. ขอบตายจริงๆ ไม่ได้แกล้งตาย แล้วนิกรก็ยิ้มเศร้าๆ กล่าวกับศพว่า

“ไปสูที่ขอบเถอะเพื่อน ถ้าพบพรรคพวกเพื่อนฝูงที่นรกหรือสวรรค์ก็เล่าให้เขาฟังด้วยว่าศาลโลกที่ใส่ดงไฉ่ตัดสินให้เราแพ้กรณีเขาพระวิหาร แต่เราไม่ยอมมอบ เขาพระวิหารให้เขมรอย่างเด็ดขาด” พุดจบนิกรก็มองดูคณะพรรคของเขา “เขมรเริ่มโจมตีเราแล้ว นายสิบตำรวจโทชอบต้องเสียชีวิตจากน้ำมือของทหารเขมรคนใดคนหนึ่งทีเล็ดลอดขึ้นมาบนเขานี้”

มีเสียงจ้อกแจ้กจอบแจตดังขึ้นหน้ากระท่อมนั้น ใครคนหนึ่งร้องตะโกนบอก ร.ต.อ. สิงห์ด้วยเสียงอันดัง

“ผู้กองครับ จับคนร้ายขวางระเบิดได้แล้วครับ”

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วหรือ ส.อ. แห้ว โหระพากลก็ฉุดกระชากลากตัวกระต่ายนายหนึ่ง ซึ่งเป็นชายหนุ่มในวัยเบญจเพศแต่งกายแบบชาวบ้านป่าหรือพวกพรานเข้ามาในกระท่อมหลังนี้ มือขวาของเจ้าแห้วถือรีวอลเวอร์ ๙ มม. กระชับมัน เจ้าแห้วแต่งเครื่องแบบสิบเอกสวมหมวกเหล็กเรียบร้อย

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจจนี่ๆ และ ร.ต.อ. สิงห์ต่างผุดลุกขึ้นยืนจ้องมองดูหน้าชะแมหนุ่มผู้บังอาจใบหน้าของชายผู้นี้ปูดโปกซ้ำดำเขียว โหนกแก้มซ้ายแตกเป็นแผล ปากปลิ้นเหมือนครุฑ ท่าทางของเขาสะบักสะบอมบอบซ้ำหมดเรี่ยวแรง ดร. ดิเรกกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“รายงานฉันทวีไว้ว แก่ไปจับอ้ายหมอนี้ได้ที่ไหน”

เจ้าแห้วยกมือวันทยาหัตถ์

“รับประทานผมออกไปหาไม้ไฟ เพื่อเอามาทำบ้องกัญชาครับ”

“ออไร แล้วไง”

“รับประทานผมลงไปตามเนินเขา ต่ำลงไปจากสถานีวิทยุของเราราว ๒๐ เมตรครับ รับประทานธรรมชาติป่าดงพงไพรในตอนเย็นเช่นนี้สวยงามมาก ท้องฟ้าโปร่งสดใส แผ่นฟ้าทางทิศตะวันตกเป็นสีเหลืองสลัดแดง ปุยเมฆลอยละล่องเคลื่อนไปช้าๆ ลมพัดโชยเฉื่อย...”

“เฮ้ย” นายพลดิเรกตวาดถลัน “มึงจะบ้าหรือวะ ฉันทต้องการฟังเรื่องของอ้ายเขมรคนนี่”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ แล้วพูดเร็วปรือ

“รับประทานเรื่องมันก็มีอยู่ว่า ขณะที่ผมกำลังเลือกหาไม้ไฟที่กอลักลำหนึ่ง เพื่อจะตัดเอามาทำบ้องกัญชา รับประทานผมก็ได้ยินเสียงระเบิดมีดดังขึ้นครับ เมื่อผมเงยหน้าขึ้นมาดูผมก็ได้ยินตำรวจหลายคนร้องตะโกนเรียกกัน รับประทานอ้ายเปเรตนี่วิ่งหนีลงมาข้างล่าง ผมแลเห็นตำรวจหลายคนวิ่งไปทางอื่น รับประทานผมรู้ว่าอ้ายหอกนี่แน่ๆ ที่ขวางระเบิดมีดทำลายสถานีวิทยุของเรา ผมก็ปราดไปจับมัน รับประทานมันดิ่งมีดพอกออกมาจะเล่นงานผมครับ ผมกระชากมีดพลรมของผมออกมาแล้วดวลมีดกับมัน รับประทานดวลกันไปดวลกันมา ผมตะม่อมมันทำให้มันปล่อยมีดหลุดจากมือ แล้วผมก็เก็บมีดของผมต่อสู้กับมันแบบมวยไทยครับ ครูเดียวเท่านั้นผมก็ล้อเสียหน้าตาแทบจำไม่ได้ แล้วผมก็จับมันมาครับ”

ทุกคนนั่งฟังเจ้าแห้วด้วยความสนใจ พลมองดูใบหน้าของเขมรหนุ่ม แล้วกล่าวถามเจ้าแห้ว

“หมัดของแกหนักและรุนแรงอย่างนี้เชี่ยวชาญหรือวะ อ้ายแก้ว”

เจ้าแก้วหัวเราะ

“รับประทานผมชกด้วยสนับนะครับ” พุดจบเจ้าแก้วก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบวัตถุก้อนกลมก้อนหนึ่งออกมาส่งให้ พ.อ. พล “ลูกระเบิดมือลูกนี้ผมค้นได้จากตัวไอ้หมอนี่ครับ รับประทานมันมีสองลูก”

พลพิจารณาลูกระเบิดมือลูกนั้นแล้วส่งให้ ร.ต.อ. ลิงห์

“เก็บไว้ผู้กอง เราจะต้องทำรายงานและส่งลูกระเบิดมือลูกนี้ไปให้กองบัญชาการทหารสูงสุด” แล้วพลก็หันมาทางคณะพรรคของเขา “ใครพุดเขมรได้ลองซักถามอ้ายหอกนี้หน่อยซิว่า มันชื่ออะไรและใครใช้ให้มันบุกขึ้นมาบนเขาพระวิหาร”

กิมหงวนยกมือขวาตบ่านิกรแล้วกล่าวว่า

“แสดงหน่อยอ้ายกร กันไม่มีความรู้ในเรื่องภาษาเขมรเลย พุดได้แต่ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาไทยเราเท่านั้น ที่ถนัดที่สุดคือภาษาไทย”

นิกรอมยิ้ม

“แกรู้ได้อย่างไรว่ากันพุดภาษาเขมรได้”

กิมหงวนหัวเราะ

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ ใครๆ ก็รู้ว่าแกพุดได้หลายภาษา แม้กระทั่งภาษาหมาแกก็พุดได้คดลอง แกส่งภาษามาร้องอืดอาดอื้ออากับมันนิดเดียวมันก็ยิ้มให้แกและกระดิกหางให้พวกเรา ถามมันหน่อยเถอะว่ามันเป็นใครเป็นทหารหรือเปล่า”

นิกรพยักหน้ารับทราบ เขากวาดสายตามองไปรอบๆ กระท่อม พวกตำรวจชายแดนหลายคนยืนออกันอยู่ทางด้านกระท่อมที่ถูกระเบิดพังราบไปทั้งแถบ นายจอมทะเล้นวางท่าทางให้ฝั่งผายสมกับเขาเป็นผู้ที่มีความรู้สูงคือรู้ภาษาต่างประเทศหลายภาษา แล้วนิกรก็ยกมือกอดอกจ้องมองดูหน้าเจ้าหนุ่มชะแมที่เจ้าแก้วจับมาได้

“เจียกเขนย” นิกรทวาดแว้ด “เขนยชุนุสบายหัว”

เจ้าหนุ่มวัยเบญจพาศยีนกัมน่านิ่งเฉย พ.อ. นิกรขบกรามกรอด ยกมือซ้ายคว่ำหน้าอกเสื้อเจ้าหมอนั้นเขย่าแล้วชูตะคอก

“ชะแมบายชะมายโป้ย เจ๊ะชะเหนียก” แล้วนิกรก็กระซอกป็นพกในช่องป็นออกมาจ้หน้าอกเขมรหนุ่ม “ตอบซีไ้ย ไม่ตอบกุงิงนะ”

เจ้าหมอนั้นพินหัวเราะ แล้วพุดไทยอย่างชัดถ้อยชัดคำทั้งนี้เพราะเขมรตามพรมแดนนั้นพุดภาษาไทยได้ดี และคนไทยที่อยู่ใกล้กับเขตเขมรก็พุดภาษาเขมรได้เนื่องจากมีความสัมพันธ์กันมาช้านานเหมือนน้องพี่ แต่เจ้านโรดมสีหนูเป็นผู้ทำลายความรักใคร่ไมตรีของไทยกับเขมรให้พินาศลง

“คุณจะให้ผมตอบคุณยังไงครับ ในเมื่อคุณพุดภาษาที่ผมฟังไม่ออก”

นิกรแยกเขี้ยว

“แต่แกเป็นเขมรไซ้ใหม่ล่ะ”

“ไซ้ครับ”

“แล้วทำไมแกฟังภาษาเขมรไม่ออก”

เจ้าหมอนั้นหัวเราะ

“ก็ที่คุณพุดนะมันไม่ใช่ภาษาเขมรนี่ครับ”

นิกรสะตุงเล็กน้อย ค่อยๆ หันหน้ามาถามพล

“กันไม่ได้พุดภาษาเขมรหรือหรือ”

พ.อ. พลหัวเราะหึๆ

“จะไปรู้รี ฟังแต่เสียงที่พุดก็รู้สึกคล้ายๆ กับภาษาเขมรแต่จะไซ้หรือไม่ไซ้กันไม่รู้”

นิกรทำตาปริบๆ นิ่งคิดสักครู่

“ยังงั้นพุดไทยดีกว่า” แล้วเขาก็เก็บป็นพกใส่ไว้ในช่องป็นตามเดิม หันมาดูเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ซึ่งตกเป็นเชลย “แกชื่ออะไร”

“ผมชื่อนักคุ้มครับ”

นิกรทำคายนแล้วหัวเราะ

“ตายไปตั้งเกือบพันปีแล้วโว้ย”

“คนละคนครับ” เจ้าหมอนั้นพูดยิ้มๆ “คนเขมรชื่อนักคุ่มมีตั้งเยอะแยะ ผมชื่อคุ่มครับ แต่คำว่านักแปลว่านาย”

พ.อ. นิกรนิ่งอิงไปสักครู่

“แกชื่อคุ่ม นามสกุลของแกว่าอะไร”

“นามสกุลไม่มีครับ” นายคุ่มพูดอย่างนอบน้อมเกรงกลัว

นิกรจู้ปาก

“คนเราก็คงต้องมีนามสกุลซิโว้ย ไม่มีนามสกุลจะใช้ได้หรือ”

“ก็นามสกุลของผมว่า “ไม่มี” ยังไงล่ะครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง โดยเฉพาะนิกรว่าเสียงอหายน แล้วเขาก็พูดพลางหัวเราะพลาง

“แกชื่อคุ่ม นามสกุลไม่มี”

“ครับ”

“อายุเท่าไร” นิกรซักต่อไป

“๒๕ ปีครับ”

“แกเป็นทหารเขมรใช่ไหม”

“เปล่าครับผมเป็นพลเรือน”

“อ้อ...แล้วอาชีพ...”

“อาผมชื่อเจียกครับ ไม่ได้ชื่อชีพ”

นิกรทำปากแบะยื่น

“เดี๋ยวลบเบรียงเข้าไปให้เท่านั้นเอง อาชีพนะหมายความว่าการทำงานากินของแก แกอยู่บ้านแกทำอะไรกิน ฉันทายว่าแกนี่”

นักคุ่มยิ้มแห้งๆ น่าสงสาร

“ไม่แน่ครับนาย บางทีก็แกงเลียง แกงเผ็ดหรือแกงส้ม บางทีก็น้ำพริกปลาร้า ถ้าไม่มีเงินอะไรก็กินได้ครับ”

นิกรผู้สอบสวนกลืนน้ำลายเอือก

“ฉันทายว่าแกได้เงินมาจากไหน”

“อ้อ นายไม่ถามยังงี้ครับ วิธีหาเงินของผมก็คือหาตามบ้านหรือตามกระเป๋าคือของคนอื่นนะซีครับ ผมเป็นโจรเป็นนักลักเล็กขโมยน้อยและขโมยใหญ่ครับ ผมขโมยตั้งแต่สร้อยคอเส้นเล็กๆ จนกระทั่งข้างที่เขาเลี้ยงไว้”

“ดีมากที่แกพูดกับฉันอย่างแหกอกพูดอย่างนี้ จำไว้ว่าถ้าแกโกหกฉันตาย ถ้าพูดจริงแกรอด ตอบฉันซิใครใช้ให้แกเส็ดลอดเข้ามาในแผ่นดินไทย และบุกขึ้นมานบนเขาพระวิหารเอาระเบิดขว้างกระท่อมหลังนี้”

นักคุ่มหรือนายคุ่มตอบโดยไม่ต้องคิด

“ไม่มีใครใช้หรือกานาย ผมทำเองครับ”

พ.อ. นิกรหันไปทางกลุ่มตำรวจชายแดนแล้วออกคำสั่ง

“ตำรวจ เอาตัวนักคุ่มไปยิงทิ้งเดี๋ยวนี้ แล้วโยนศพไปในเหว”

ตำรวจชายแดนไม่ต่ำกว่า ๖ คน ต่อกันเข้ามาในกระท่อมเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง พ.อ. นิกร การณวงศ์ แต่นายพลดิเรกชัตตวงไว้

“โน้ ะ ะ” นายแพทย์หนุ่มร้องลั่น “ถ้าเราฆ่าเขาเราก็จะไม่ได้รับประโยชน์อะไร เอาตัวเขาไปยิงไว้ก่อน และพยายามหาทางให้เขาได้รับสารภาพถึงเบื้องหลังที่เขาบุกขึ้นมานบนเขาพระวิหารเอาระเบิดขว้างสถานีวิฑูของ เรา เอาตัวไปยิงไว้เถอะและควบคุมให้ดี”

ตำรวจชายแดนกลุ่มนั้นต่างนำตัวนักคุ่มออกไปจากกระท่อมตามคำสั่งของท่านนายพลดิเรก ต่อจากนั้น ร.ต.อ. สิงห์ก็เรียกตำรวจอีกหมู่หนึ่งเข้ามาหา เขาออกคำสั่งให้นำศพ ส.ต.ท. ขอบไปไว้ที่กองบังคับการกองร้อย เพื่อจะได้ทำพิธีฝังศพให้สมเกียรติ

หลังจากตำรวจช่วยกันหามศพ ส.ต.ท. ขอบออกไปจากกระท่อมหลังนั้นแล้ว คณะพรรคสี่สหายกับ เจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแก้วกับผู้บังคับกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนก็พากันเดินมาที่โต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุ ขนาดใหญ่ ทุกคนหน้าจ๋อยไปตามกันเมื่อแลเห็นเครื่องรับส่งวิทยุที่มีคุณภาพดีเยี่ยมถูกชั้นระเบิดชำรุดเสียหาย แต่เครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ตั้งอยู่ทางมุมกระท่อมยังดีอยู่

อาเสียถอนหายใจเฮือกใหญ่กล่าวกับผู้บังคับกองว่า

“แยแล้วคุณสิงโต”

ร.ต.อ. สิงห์ยิ้มเจื่อนๆ

“ประธานโทษครับผู้การ ผมชื่อสิงห์เฉยๆ ครับไม่ใช่สิงโต”

“เถอะนา สิงห์หรือสิงโตก็เหมือนกันนั่นแหละ ทำยังไงดีล่ะผู้กอง เครื่องรับส่งวิทยุพังเสียแล้ว เราจะติดต่อกับใครได้อย่างไร วิทยุสนามประจำตัวตำรวจก็ใช้ได้ในรัศมีสองสามกิโลเมตรเท่านั้น”

ผู้บังคับกองหิบบลอดวิทยุหลอดหนึ่งทีกลิ้งอยู่บนโต๊ะขึ้นมาดู แล้วหันมาพูดกับศาสตราจารย์ดิเรก จอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่

“ผมเชื่อว่า ถึงแม้เครื่องรับส่งวิทยุของเราถูกชั้นระเบิดพังเสียหายจนไม่มีช่างวิทยุคนใดในโลกนี้ ซ่อมแซมได้ แต่อาจารย์ที่เคารพของผมก็พอจะซ่อมมันได้ไม่ใช่หรือครับ”

นายพลดิเรกหน้าแดงระเรื่อ เพราะความภาคภูมิใจที่ผู้บังคับกองร้อยมั่นใจในความสามารถของเขา เขาหิบบลอดหลอดหนึ่งทีวางอยู่บนทั้งริมฝากระท่อมลงมาส่งให้ ร.ต.อ. สิงห์ แล้วกล่าวว่า

“ทำตามคำสั่งผมคุณสิงห์ เอาขวานในมือคุณฟันเครื่องรับส่งวิทยุอีกสามสี่ครั้งให้มันพังอย่างย่อยยับ แล้วผมจะซ่อมให้ใช้งานได้ดีภายใน ๓๐ นาที

ผู้บังคับกองสะดุ้งโหยง

“ไอ้ะ อย่าเลยครับอาจารย์ เท่านั้นนั้นก็พังจนแทบจะไม่ใช่ชิ้นดีอยู่แล้ว”

นายพลดิเรกทำตาเขียวกับผู้บังคับกอง ซึ่งเคยเป็นลูกศิษย์ของเขา

“การขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาในยามนี้ คุณอาจจะถูกยิงเป้าก็ได้ ผมสั่งให้คุณเอาขวานจามเครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนี้ ๓ ทีเข้าใจไหม”

ร.ต.อ. สิงห์ยืนลังเล ไม่กล้าเอาขวานจามเครื่องรับส่งวิทยุ เสียหงวนเดินเข้าไปแย่งขวานผู้บังคับกองร้อยทันทีแล้วกล่าวว่า

“ผมเองผู้กอง เรื่องทำลายผมถนัด แต่เรื่องสร้างผมไม่ชอบ ผมก็เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลายที่ชอบทำลายหรือชอบดูความพินาศฉิบหายของคนอื่น ผู้กองก็เห็นแล้วเวลาเกิดไฟไหม้ นักดูไฟต่างยอมเสียค่าแท็กซี่ นั่งรถไปดูบ้านคนอื่นถูกไฟไหม้ เห็นคนชกต่อยหรือยิงกันฟันกันฆ่ากันตายก็เข้าไปมุงดู ยิ่งคนติดไฟฟ้ายิ่งชอบ แสดงว่าคนเราชอบการทำลายหรือเห็นผู้อื่นถูกทำลาย” พุดจบกิมหงวนก็ยกขวานขึ้นเหนือศีรษะแล้วฟันเครื่องรับวิทยุสองสามครั้งติดๆ กันเสียงสนั่นหวั่นไหว

ดับได้ไฟฟู่ของเครื่องรับวิทยุนับตั้งแต่ชิ้นเล็กๆ จนชิ้นใหญ่หลายชิ้นกระจายเกลื่อนกลาดไปทั่วห้อง หลอดวิทยุแตกไม่มีเหลือ แล้วเสียหงวนก็โยนขวานทิ้งเสียงดังโครม เขายกมือทำสะเอวมองดูศาสตราจารย์ดิเรก อย่างขบขันแล้วกล่าวว่า

“ถ้าแกซ่อมเครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนี้ให้ใช้งานได้อย่างเดิม มันจะยอมเป็นข้าแกตลอดชาติ ทรัพย์สินเงินทองของกันมีอยู่เท่าไรกันยกให้แกหมด กันไม่ใช่หนักวิทยาศาสตร์ไม่มีความรู้ในเรื่องวิทยุก็จริง แต่กันก็รู้ว่าวิทยุต้องมีส่วนประกอบแต่ละชิ้นที่สำคัญ เมื่อมันแหลกละเอียดไปหมดแล้วแกจะซ่อมได้ก็ลองดู”

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“โน ต่อให้นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมทั่วโลกมาช่วยกันซ่อมก็ซ่อมไม่ได้ นอกจากสร้างชิ้นใหม่”

“อ้าว” ร.ต.อ. สิงห์เผลอตัวอุทานออกมาดังๆ “ไหนอาจารย์บอกผมว่า ให้ผมเอาขวานฟันแล้วอาจารย์จะซ่อมให้ใช้งานได้ดีภายใน ๑๐ นาทียังไงล่ะครับ ตายแล้ว...เราจะติดต่อกับทางตำรวจและทหารได้อย่างไร

ถ้าทหารเขมรบุกขึ้นมาเราก็ไม่มีทางจะส่งข่าวให้กองทัพ และกองบัญชาการทหารสูงสุดทราบเลย พวกเรามีกำลังเพียงกองร้อยเดียวคงตายหมดไม่มีเหลือ”

นายพลดิเรกยิ้มแบ่น

“อย่าวิตกคุณสิงโต ผมมีเครื่องรับส่งวิทยุทรานซิสเตอร์ขนาดจิ๋วติดมาเครื่องหนึ่งซึ่งเป็นประดิษฐกรรมของผม ผมจะมอบให้ใช้ต่อไป รับรองว่าเครื่องรับส่งวิทยุของผมมีคุณภาพดีกว่าวิทยุเครื่องนี้มาก รับส่งได้ในระยะไกลถึง ๒,๐๐๐ กิโลเมตรอย่างชัดเจนทั้งวิทยุโทรศัพท์และวิทยุโทรเลข อากาศดีหรืออากาศเสียก็ส่งได้ มีเครื่องตัดเสียงอากาศรบกวนและมีเครื่องระงับคลื่นอากาศเสีย” พุดจบเขาก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา “ไปที่กองบังคับการกองร้อยเถอะพวกเรา จะได้รับทำพิธีฝังศพนายสิบตำรวจโทชอบ”

ร.ต.อ. สิงห์กล่าวขึ้นทันที

“แล้วอาจารย์จะรายงานไปว่าอย่างไรครับ ในเรื่องเครื่องรับส่งวิทยุที่ถูกระเบิดพังจนใช้การไม่ได้”

“ผมจะขอให้ทางกองบัญชาการทหารสูงสุดส่งมาให้ใหม่อีกเครื่องหนึ่ง แล้วรายงานไปว่าคุณเมาสุรา อาละวาดเอาขวานฟันเครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนี้”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ก็อสวยงามะซีหม่อ”

ร.ต.อ. สิงห์พูดชัดขึ้น

“ช่วยครับไม่ใช่สวย อาจารย์รายงานไปอย่างนี้ผมก็ต้องขึ้นศาลทหารเท่านั้น และคงมีหวังถูกถอดยศเป็นพลตำรวจหรือม่ายก็เป็นพลทหารตามสังกัดเดิมของผม ซึ่งผมมาจากโรงเรียนนายร้อย จปร.”

เย็นวันนั้นเอง ในราว ๑๗.๐๐ น. พิธีฝังศพ ส.ต.ท. ชอบ ชาตพลี ก็ได้กระทำขึ้นในบริเวณที่ตั้งของกองร้อยตำรวจภูธรชายแดนนั้นเอง แแถวตำรวจทั้งกองร้อยรวม ๓ หมวดต่างยืนเป็นแถวกระดานเรียงสอง เบื้องหน้าเสาธงของเราซึ่งแลเห็นธงไตรรงค์สะบัดพลิวอย่างสง่างาม เมื่อตำรวจ ๔ คนได้หย่อนศพซึ่งนอนอยู่ในเปลสนามลงไปในหลุม ร.ต.อ. สิงห์ เสาวภาคย์ ก็ร้องบอกแถวตำรวจกระทำวันทยา วุฒ แตรเดี่ยวเป่าสัญญาณแตรนอนเยือกเย็นโหยหวน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วต่างยกมือวันทยาหัตถ์และยืนตรงนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น

นิกรฮัมเพลงเบาๆ ในลำคอตามเสียงแตรนอนที่ตำรวจกำลังเป่าด้วยเนื้อเพลงที่เขาแต่งขึ้นเอง

“พวกเรา...ตำรวจทหาร...เรา...ยอมตายเพื่อชาติ.....พวกเรา...ตำรวจทหาร...เรา...ยอมตายเพื่อชาติ....ตาย...ตาย...ตาย...เราพลีชีวิตเราไม่คิดเสียตาย....”

เสาร์ที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๐๕

เป็นวันแรกที่ท้องฟ้าด้านอีสานแจ่มใสไม่มีเมฆฝน แลเห็นดวงอาทิตย์ตั้งแต่เช้า หน่วยสื่อสารของกองตำรวจชายแดนกองร้อยที่ ๑ กองพื้นที่ ๒ ซึ่งประจำอยู่บนยอดเขาพระวิหารได้รับคำสั่งทางวิทยุโทรเลขฉบับหนึ่งในเวลา ๙.๐๐ น. มีความว่าเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. พล.อ. หลวงตะลุมบอนอุตุลุด รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด ท่านนายพลอาวุโสหรือนายพลชั้นหัวกะทิของกองทัพบกจะเดินทางมาที่เขาพระวิหารตามลำพัง โดยเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ของกองทัพอากาศจากสนามบินจังหวัดนครราชสีมา เมื่อ พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรก ได้ทราบคำสั่งนี้เขาก็สั่งให้ ร.ต.อ. สิงห์ เสาวภาคย์ เตรียมการต้อนรับท่านรอง และสั่งให้เพิ่มยามและหน่วยลาดตระเวนขึ้นเป็นสองเท่า เพื่อความปลอดภัยของท่านนายพลอาวุโส

ครั้นเวลา ๑๐.๓๐ น. ตำรวจภูธรชายแดนหนึ่งหมวดซึ่งประจำอยู่ที่กองบังคับการกองร้อยก็ตั้งแถวหน้ากระดานเรียงสองอยู่ภายใต้ร่มไม้เบื้องหน้าบริเวณที่ราบบนสันเขาแห่งหนึ่งเตรียมตัวคอยต้อนรับหลวงตะลุมบอนฯ กลางที่ราบนั้นมีผ้าสีขาวยาวเป็นรูปกากบาท บอกให้นักบินนำเครื่องบินลง ซึ่งเมื่อเร็วๆ นี้เอง พลนฯ ท่านผู้บังคับการทหารสูงสุดได้เดินทางมาเยี่ยมตำรวจภูธรชายแดนที่เขาพระวิหารนี้ครั้งหนึ่ง โดยเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ขนาดใหญ่ของกองทัพอากาศ ทำให้ตำรวจทุกคนซาบซึ้งใจไปตามกัน ส่วนทหารไทยตามชายแดนภาคอีสานและภาคเหนือตลอดจนทหารภาคีซีโต้ก็ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากล้นเกล้าล้นกระหม่อมทั้งสองพระองค์ที่ได้เสด็จไปเยี่ยมและพระราชทานของขวัญให้ เป็นเหตุให้ทหารไทยทุกคนมีขวัญดียิ่งขึ้นและพร้อมที่จะต่อสู้กับราชศัตรูทุกขณะ

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วแต่งเครื่องแบบเรียบร้อยยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ใต้ร่มไม้ ต้นหนึ่งทางซ้ายของแถวตำรวจ เมื่อได้กลิ่นควันบุหรี่ ดร. ดิเรกก็หันมามองดูเจ้าแห้ว พอแลเห็น ส.อ. แห้วกำลัง ดูกันนุหรืออย่างชื่นอกชื่นใจนายพลดิเรกก็เดินเข้าไปหา

“อ้ายแห้ว นุหรือมวนนี้ผสมกัญชาหรือเปล่า”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานเปล่าครับ นี้นุหรือเกล็ดทองที่เครื่องบินเอามาทิ้งให้พวกเรา”

“ออไร ตั้งแต่บัดนี้เงินกระทั้งทำนองกลับไปแก่อย่าสูบนุหรือปนกัญชาเป็นอันขาด คุณหลวงได้กลิ่นและ จับได้ว่าแกสูบกัญชา นอกจากแกจะต้องติดตารางแล้วฉันจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ทหารหรือตำรวจน่าจะสูบ ยาเสพติดไม่ได้เข้าใจ”

“โอ้ คุณหมอก...รับประทานผมสูบล้างอาหารครั้งละมวนเท่านั้นแหละครับ ถ้าไม่สูบรับประทาน อาหารมันไม่ย่อย นายแพทย์เกือบทั่วโลกเขาก็ยืนยันแล้วว่ากัญชาช่วยย่อยอาหารเป็นอย่างดี”

จอมนักวิทยาศาสตร์ขมดคิ้วเข้าหากัน

“ใครบอกแหละ แกถ้าจะสูมไปแล้วว่าฉันเป็นหมอ ไม่มีหมอกคนไหนเขาลงความเห็นอย่างที่ว่าพูดเลย กัญชานะมันทำลายระบบประสาทน้องๆ เฮโรอีนที่เดียว บั้นปลายของชีวิตคนสูบกัญชาเขาจะป่วยเป็นโรคจิต เรือร้าง เป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถเพราะสติพันเพื่อน แกควรพยายามเลิกเสียเดี๋ยวนี้แกเป็นสิบเอกอยู่ใน เครื่องแบบนักรบอันมีเกียรติยิ่ง แกก็ต้องทำตนให้สมเกียรติ”

“ครับ ผมจะพยายามเลิกสูบกัญชาให้ได้ รับประทานอย่างช้าอีก ๑๐ ปี ผมเลิกได้เด็ดขาดครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึๆ

“เดี๋ยวก็ยันโครมเข้าให้เท่านั้นเอง แกควรจะติดเหล้าดีกว่าติดกัญชาไว้ย”

“รับประทานรสชาติมันคนละอย่างครับคุณหมอ อ้า...กัญชากันขิดมันไม่มีฤทธิ์แต่ว่ามันมีรส หยิบเหล้าขิ้นมาขิดไม่มีรสแต่มันมีฤทธิ์”

“พอ พอ ชักจะพูดพาลามแล้วมึง”

เสียงนิกรร้องขึ้นดังๆ

“เฮ้ย แมงปอยักษ์มาแล้วไว้ย ฮะ ฮะ หัวแดงแจ๋เลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือขวาเชกบาลนิกรเต็มเหนี่ยว แต่แล้วเจ้าคุณก็สะบัดมือสุดปากเบาๆ เพราะนิกร สวมหมวกเหล็ก

“อย่าทะเลาะนะอ้ายกร”

นิกรแกลิ่งทำเป็นโกรธ

“บู๊โอ้ คุณพ่อดูซีครับ เฮลลือปเตอร์เครื่องนี้หัวแดงแจ๋หรือเปล่า ดูซีครับไม่ใช่ว่าผมแกลิ่งพูด ต้องพระอาทิตย์เป็นมันแปลบที่เดียว”

ท่านเจ้าคุณตวาดลั่น

“แล้วแกจะต้องพูดหาหอกอะไร เห็นแล้วนิ่งเฉยเสียไม่ได้หรือ”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ผมมีสิทธิ์ที่จะพูดนี้ครับ ผมไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับคุณพ่อเลย เฮ้ยดูซิอะอ้ายหงวน ลอยลำนิ่งเฉยอยู่บน หัวเรา หัวแดงแจ๋น่าเกลียดพิลึก”

อาเสี่ยพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี มีกลิ่นเหม็นตุๆ เสียด้วย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กระซอกป็นพอกออกมาจากช่องป็นของท่านทันทีเพื่อจะยิง พ.อ. กิมหงวน แต่พลคว่า ซ้อมมือของท่านไว้

“อย่าครับคุณอา อ้ายเสี่ยควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อสู้รบกับเขมร อย่ายิงมันเลยครับ ความจริงศิระษะคุณอา หอมเหมือนข้าวคั่วไม่ได้เหม็นตุๆ อย่างที่อ้ายเสี่ยมันว่าเลย”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ครั้งแรกนี้แล้ว เก็บปืนพกใส่ไว้ในช่องปืนตามเดิม เฮล็คอปเตอร์ขนาดใหญ่ของกองทัพอากาศหมายเลข ๙๘๒ ค่อยๆ ลอยลาลงมาได้ยินเสียงเครื่องยนต์และเสียงใบพัดใหญ่เหนือลำตัวของมันหมุนดังถนัด และแล้วมันก็จอดนิ่งบนพื้นดินที่จุดกางกบดฟ้าสีขาว ซึ่งตำรวจช่วยกันทำไว้

บานประตูเครื่องบินถูกเปิดออก พล.อ. หลวงตะลุมบอนฯ รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดแต่งเครื่องแบบชุดสีก็ก๊ากเกมเขี้ยวสวมหมวกแก๊ปมีผ้าพันแดง ก้าวลงมาอย่างสง่าผ่าเผยโดยไม่มีนายทหารติดตามแม้แต่คนเดียว ร.ต.อ. สิงห์ เสาวภาคย์ บอกรถทำความเคารพด้วยเสียงอันดัง

“ทำความเคารพรองผู้บัญชาการทหารสูงสุด ทางขวาวันทยา...วุธ”

พล.ต. ดิเรกในฐานะผู้บังคับหน่วยตำรวจภูธรที่เขาวัดพระวิหารวิ่งเข้าไปหาหลวงตะลุมบอนฯ หยุดยืนชิดเท้าตรงมือขวาทักทายอย่างแข็งแรงรายงานตัวให้ทราบตามระเบียบ พร้อมทั้งจำนวนตำรวจในแถวนี้

ท่านรองวันทยหัตถ์ตอบ และยื่นมือให้จับ

“เป็นยังไงครับ สบายดีหรือครับท่านศาสตราจารย์”

“อ้อไร สบายดีครับ พวกเราเป็นห่วงคุณหลวงเสมอ”

ท่านนายพลอาวุโสขมวดคิ้วขึ้น

“เป็นห่วงเรื่องอะไรกันครับ”

“ก็เรื่องคุณหญิงของท่านกับเด็กแจ้วหมอนวดของท่านนะซีครับ คุณพ่อเล่าให้ผมฟังว่าเวลาคุณหญิงท่านหึงคุณหลวงท่านมักจะเห็นช้างเท่าหมู ท่านเคยไลยิงคุณหลวงวิ่งหนีรอบๆ บ้านมาแล้วใช่ไหมครับ”

หลวงตะลุมบอนฯ ทำค้อย่นไม่มีใครอธิบายถูกว่าท่านตีหน้าเหยเกอย่างไร

“อ้อ...อย่าฟังคุยเรื่องส่วนตัวกันเลยครับ ผมเดินทางมานี้ก็เพราะมีราชการด่วนและสำคัญยิ่ง แะะ ขอให้ผมได้ทักทายพวกตำรวจเสียก่อน ตำรวจอีกสองสามหมวดถ้าจะไปลาดตระเวนกระมัง”

“ครับ บ้างก็อยู่ยามตามจุดต่างๆ”

ท่านนายพลยิ้มเจื่อนๆ

“คนร้ายที่ขวางระเบิด ยอมรับสารภาพหรือยัง”

“ยังครับ แต่ผมจะพยายามเกลี้ยกล่อมให้นายค้อมรับสารภาพให้ได้ ถ้าไม่รับก็ต้องฉีดยาล้างสมองกันแหละครับ”

“ดีแล้วการรับสารภาพของนายค้อมจะเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายเรามากที่สุด” พุดจบหลวงตะลุมบอนฯ ก็เดินเข้าไปหาสามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้ว

ทุกคนวันทยหัตถ์ทำความเคารพท่านรอง ซึ่งหลวงตะลุมบอนฯ ก็วันทยหัตถ์ตอบเช่นเดียวกัน ท่านยื่นมือให้สามเกลอกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ จับด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีการไต่ถามความทุกข์สุขสักครู่แล้วเดินไปทางแถวตำรวจ ร.ต.อ. สิงห์ พารองผู้บัญชาการทหารสูงสุดตรวจแถว คุณหลวงหยุดทักทายกับพวกตำรวจในแถวตามสมควร และแสดงความเสียใจที่ ส.ต.ท. ชอบชาติพลี ต้องเสียชีวิตจากลูกกระเบิด ขณะที่กำลังปฏิบัติหน้าที่

ในที่สุด ดร. ดิเรกก็เชิญคุณหลวงตะลุมบอนฯ เข้าไปในกระโจมใหญ่หลังหนึ่งซึ่งจัดไว้เป็นที่รับรองท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยเฉพาะ ภายในเต็นท์มีโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวและเก้าอี้เหล็กรวม ๘ ตัว หลวงตะลุมบอนฯ กับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทรดตัวลงนั่งที่หัวโต๊ะคนละข้าง พล. นิกร นั่งคู่กันทางด้านซ้าย กิมหงวนกับ ดร. ดิเรกนั่งคู่กันทางด้านขวาของโต๊ะ มีการไต่ถามทุกข์สุขกันอีก แล้วท่านนายพลอาวุโสก็ซักถามรายละเอียดในเรื่องที่นายค้อมหรือนักค้อมลอบขึ้นมานบนเขาพระวิหารใช้ระเบิดมือขวางสถานีรับส่งวิทยุพินาศไป

แล้วคุณหลวงก็กล่าวว่า “ถ้าหากว่าไม่ได้เครื่องรับส่งวิทยุของท่านศาสตราจารย์แล้วทางนี้ก็คงไม่สามารถจะติดต่อกับใครได้ และจะเป็นเรื่องยุ่งยากไม่น้อย พยายามสอบสวนให้มันรับสารภาพหน่อยนะครับ เราจะได้รู้เบื้องหลังที่นายค้อมระเบิดสถานีวิทยุของเรา อย่างไรก็ตามถ้าทหารเขมรบุก ทหารของเราที่สุรินทร์จะรีบยกมาช่วยทันที และกำลังทางอากาศของเราที่นครราชสีมาและที่อุบลและอุดรก็จะเดินทางมาเขาพระวิหารโดยเร็วที่สุด ทหารเขมรอยากจจะรู้ระเบิดนาปาล์มหรือจรวดของเครื่องบินก็บุกเข้ามาเถอะ”

เจ้าแห้วถือถาดไม้ใส่กาแฟร้อนหนึ่งแก้วพร้อมด้วยกระป๋องบุรี่ไม้ขีดไฟเดินยิ้มกริ่มเข้ามาในห้องด้วยท่าทางสำรวม เขาวางถาดลงบนโต๊ะข้างหน้าท่านรอง แล้วหยิบของออกจากถาด

หลวงตะลุมบอนฯ กล่าวกับเจ้าแห้วอย่างใจดี

“แกมีกาแพเลี้ยงฉันด้วยหรือตาแห้ว”

“ครับผม เป็นกาแพพิเศษครับ”

“หา หมายความว่ายังไง”

“รับประทานคือว่าพลาธิการเขาจดหมายบอกมาว่าทางกรุงเทพฯฯ ไม่ได้ส่งกาแพมาให้หลายวันแล้วครับ
รับประทานเขาจึงไม่มีกาแพฝากเครื่องบินมาทิ้งให้พวกเราในตอนบ่าย รับประทานผมคิดทำกาแพเทียมขึ้นเอง
ครับ”

“กาแพเทียม....แกทำยังไงวะ”

“รับประทานใช้เม็ตมะขามเอามาคว้แล้วบดครับผม มะขามบ นเขาพระวิหารมีเยอะเยอะครับ ส่วนนมสด
ที่ใส่กาแพก็ใช้นมกวางบ้านมอ้งก้งบ้าง แต่วันนี้เราใช้นมเลี้ยงผาครับ ตำรวจเขาช่วยกันจับเลี้ยงผาแม่ลูกอ่อนได้
ตัวหนึ่ง รับประทานผมก็บีบเอานมมันมาได้ครึ่งถัง ทำกาแพเลี้ยงกันแต่เช้า แฮะ แฮะ”

ท่านรองทำหน้าที่ชอบกล

“เอากาแพของแกคืนไปเถอะ ตอนรับฉันแต่เพียงบุหรีก็พอแล้ว” พุดจบท่านก็ยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“เรื่องกาแพนมและน้ำตาลเป็นของจำเป็นมาก ผมกลับไปโคราชจะ สั่งพลาธิการเขาไว้ให้เรียบร้อย
ถ้ากรมพลาธิการที่กรุงเทพฯฯ ส่งมาไม่ทันก็จะให้ทางโคราชเขาซื้อกาแพผงนมข้นนมสดและน้ำตาลที่โคราช
ส่งมาที่นี้ได้พอกินกัน”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าไม่ขัดข้องก็กรุณาส่งหมูแฮม ไส้กรอกกระป๋องแล้วก็ผลไม้จำพวกองุ่นแอปเปิลมาให้พวกเรา
บ้างซีครับ”

“เอาถังเงินเขี้ยววีคุณนิกร เครื่องกระป๋องที่ส่งมาให้ไม่ดีหรืออย่างไร”

นิกรอมยิ้ม

“ก็ดีเหมือนกันครับ แต่กินลำบากหน่อยครับ เป็นต้นว่าไซพะไลต้องเอาดาบปลายปืนผ่าและกินได้แต่
ไซแดง กะหรี่ปั๊วเนื้อโคกเป็ยเป็นผ้าชีวี่ว กรุณาให้เขาส่งเครื่องกระป๋องใหม่ๆ มาซีครับ พ.ศ. ที่กระป๋องตั้งแต่
ผมยังไม่เกิดก็ยังมี ดูเหมือนเขาทำไว้สมัยปราบเงี้ยวหรือรบกับพวกฮ่อ เหลือเขาก็เก็บไว้จนทุกวันนี้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง หลวงตะลุมบอนฯ กล่าวกับ ดร. ดิเรกกับคณะอย่างเป็นทางการ

“ผมมีเวลาน้อยมาก บ่ายสองโมงครึ่งจะต้องไปประชุมนายทหารที่โคราชเกี่ยวกับแผนการตั้งรับข้าศึก
อ้า-ผมจะสั่งงานกับท่านศาสตราจารย์เสียเลย ขอให้ทุกคนตั้งใจฟังสักหน่อย” พุดจบท่านก็ยกแก้วกาแพร้อน
ขึ้นดื่มเกือบครึ่งแก้ว แต่แล้วหลวงตะลุมบอนฯ ก็ทำหน้าที่เหยงมองดูเจ้าแห้ว “เฮ้ย ฉันบอกให้แกเอาไปไม่ยก
เอาไป ฉันก็เลยเปลี่ยยกขึ้นดื่ม”

เจ้าแห้วยืนตรงแล้วหัวเราะหึๆ

“รับประทานรสชาติพอไปได้ไม่ใช่หรือครับ”

“เอาไป” ท่านนายพลตวาด “ทั้งขึ้นและเพื่อนบอกไม่ถูกเม็ตมะขามกับกาแพมันเหมือนกันเมื่อไร
แล้วนมวัวกับนมเลี้ยงผามันก็ต่างกัน อ้า-แต่ก็ดีแล้วที่แกไม่เอานมข้างมาขังเม็ตมะขามให้ฉันกิน เอาไป ดื่มแค่นี้
ก็แยแล้ว”

เจ้าแห้วเดินเข้ามาหยิบแก้วบนโต๊ะ

“รับประทานเม็ตมะขามถ่ายตัวติดดินะครับ ใต้เท้าผมบางมากตัวติดในท้องคงจะแย่งรับประทาน
อาหารหมด”

คุณหลวงอดหัวเราะไม่ได้

“ไป-ไป ออกไปให้พ้นหน้าฉัน ฉันจะพุดเรื่องราชการกับเจ้านายของแก อ้อ-แต่แกจะฟังก็ได้เพราะแกจะ
ต้องร่วมเป็นร่วมตายกับนายของแกในครั้งนี่”

ส.อ. แห้วถอยไปยืนนอกชายแดนที่ และหันไปโบกมือให้พวกตำรวจภูธรชายแดนซึ่งยืนพักอยู่ในแถว
ท่านนายพลอาวุธโลกล่าวกับ พล.ต. ดิเรกอย่างเป็นทางการ

“แหม ท่านรองยอมผมยังงี้ผมอยากไปพนมเปญเดี๋ยวนี้แหละครับ ผมขอรับรองว่าพวกเราจะสืบสวนมาให้เรียบร้อย”

“ดีแล้วคุณนิกร คืนพรุ่งนี้ไปได้ไปพนมเปญแน่ ผมขอถือโอกาสนี้อวยพรให้ทุกคนทำงานสำเร็จผล แคล้วคลาดอันตรายหนักกลับมาได้ จะหนักกลับทางจันทบุรี ทางตราด ทางอรัญประเทศหรือ ทางสุรินทร์นี้ได้ทั้งนั้น อ้า-ผมไม่มีเวลาที่จะพูดคุยกับพวกคุณอีกแล้วจะต้องรีบกลับโคราชครับ”

นิกรพ้อว่า “คุณหลวงไม่ยกชื้อไถ่อย่างติดมือติดเท้ามาฝากพวกผมบ้าง หรือหมุยอสังข์พวงหนึ่งก็ยิ่งดี” หลวงตะลุมบอนฯ หัวเราะ

“ผมเป็นรองผู้บัญชาการทหารสูงสุด คุณจะให้ผมหัวไถ่อย่างหมุยอสังข์มาฝากคุณได้อย่างไร” พุดจบ ท่านนายพลอาวุโสก็ลุกขึ้นยืน

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ รีบลุกขึ้นยืนตรง คุณหลวงได้สัมผัสมือกับทุกคนอีกครั้งเว้นแต่เจ้าแห้ว เอลิคือปเตอร์เครื่องนั้นพารองผู้บัญชาการทหารสูงสุดเดินทางกลับไปแล้ว ร.ต.อ. สิงห์บอกเลิกแถว พวกตำรวจต่างแยกย้ายกันออกจากแถวนั่งพักผ่อนอยู่ในบริเวณนั้น ผู้บังคับกองร้อยเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย เมื่อทราบว่าคุณคนจะต้องเดินทางไปนครราชสีมาในตอนบ่ายวันนี้และจะไม่กลับมาที่นี่อีก ร.ต.อ. สิงห์รู้สึก อาลัยรักคณะพรรคสี่สหายของเราไม่น้อย

“ไอ้โฮ อยู่ๆ อาจารย์กับพรรคพวกก็จะจากพวกเราไป ผมกับตำรวจคงคิดถึงแย้ อย่าไปเลยครับอาจารย์ อยู่กับพวกผมที่เขาวัดพระวิหารดีกว่า”

“อ้าว” นายพลดิเรกอุทาน “ชัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาในยามนี้ นะมีหวังถูกยิงเป้าเชียวนะคุณ ท่านรอง บอกว่าภายในสองวันนี้กำลังส่วนใหญ่ของตำรวจภูธรชายแดนก็จะมาที่นี่เตรียมรับศึกเขมร พวกผมจะอยู่ที่ไหน ไม่นานหรอกคุณ เราต้องทำงานสำคัญๆ ทั้งนั้น สูดแล้วแต่เจ้านายจะใช้ให้ไปทำ”

ผู้บังคับกองร้อยยิ้มเศร้าๆ

“ขอให้ทุกท่านโชคดีนะครับ กรุณาบอกให้ผมทราบได้ไหมครับว่าอาจารย์จะไปทำอะไรที่โคราช”

“โน ไม่ได้ทำงานที่โคราชแต่ไปทำงานสืบสวนการเคลื่อนไหวของทหารที่พนมเปญ และสืบฐานตั้ง ینگจรวดขีปนาวุธ จะบินไปเขมรด้วยเครื่องบินพิเศษในคืนวันพรุ่งนี้ และไปกระโดดร่มที่ซานเมืองพนมเปญ”

ร.ต.อ. สิงห์หน้าจ้อย

“ขอให้ร่วมทุกข์ร่วมสุขเถอะนะครับ”

ดร. ดิเรกผินหัวเราะ

“พาพวกเราไปเยี่ยมมนานักคุ้มเถอะ ผมจะลองปลอมโยนไตตามมันเพื่อให้มันรับสารภาพว่าใครเป็นคน ใช้ให้มันบุกขึ้นมาบนเขาวัดพระวิหาร และเอาระเบิดขว้างสถานีรับส่งวิทยุของเรา”

“ไปซีครับ อ้ายคุ้มมันไม่ยอมกินข้าวและไม่ยอมบริปากพูดอะไรเลยครับ มันพูดแต่ประโยคเดียวให้เรา ینگเป่ามันเสีย รู้สึกว่าหมอนี้ใจเด็ดมาก”

ผู้บังคับกองตำรวจภูธรชายแดนได้นำคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วมุ่งตรง ไปยังที่คุ้มซังนักโทษ ซึ่งซังไว้ในกระท่อมหลังหนึ่งมีตำรวจเฝ้าหน้ากระท่อมหนึ่งคนและหลังกระท่อมหนึ่งคน

เจ้าคุ้มเขมรหนุ่มถูกล่ามโซ่พันธนาการทั้งมือและเท้าติด กับเตียงนอนซึ่งเป็นเตียงไม้ไผ่ บนโต๊ะไม้ไผ่ ข้างเตียงนอนมีอาหารเข้าใส่ถาดวางอยู่พร้อมด้วยน้ำเย็นอีกหนึ่งขันพลาสติก แต่เจ้าคุ้มรู้ดีว่ามันต้องตายแน่ๆ จึงไม่ยอมกินอาหารและน้ำที่ตำรวจจัดมาให้ มันตกลงใจว่าจะยอมตายเพื่อประเทศชาติของมัน ไม่ยอมเปิดเผย ความจริงที่มันได้รับมอบหมายให้มาทำงานเป็นอันขาด

ร.ต.อ. สิงห์พาคณะพรรคสี่สหายเข้ามาในกระท่อมหลังนี้ ทุกคนยืนรวมกลุ่มมองดูเจ้าคุ้ม นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับผู้บังคับกองตำรวจด้วยความเมตตาจิตของเขาว่า

“ต้องล่ามโซ่ด้วยหรือผู้กอง ผมว่าใส่แต่เพียงกุญแจมืออย่างนี้ก็พอแล้ว”

“ไม่ได้หรอกครับอาจารย์” ร.ต.อ. สิงห์พูดนอนน้อม “ใส่กุญแจมืออย่างเดียวมันอาจจะหลบหนีได้ ห้องคุมขังนี้เป็นกระท่อมไม่มั่นคงแข็งแรงอะไร”

ดร. ดิเรกเดินเข้าไปหยุดยืนเผชิญหน้านักคัม “เฮ้-ยูควรสารภาพเสียดีกว่าว่าใครใช้ให้ยูเส็ดลอดขึ้นมา
ก่อวินาศกรรม ถ้าไม่รับโอก็จำเป็นจะต้องสั่งยิงเป่ายูภายในชั่วโมงนี้ ถ้ารับโอจะส่งยูไปขังคุกที่สุรินทร์ ดิดคุด
ดิดกว่าตายนะโว้ย”

เจ้าคัมแสบะยืม

“ผมไม่ยอมเปิดเผยความจริงอย่างเด็ดขาด จะซ้อมผมหรือจะยิงผมทั้งผมก็ไม่แคร์”

นิกรเดือดดาลขึ้นมาก็ปราดเข้ามาหาและผลัก ดร. ดิเรกออกไปจากเตียง นายจอมทะเล้นมองดูนักโทษ
ด้วยแววตาแข็งกร้าว

“เอาละ ในเมื่อแกยอมตายโดยไม่ยอมเปิดเผยเบื้องหลังที่แกเส็ดลอดขึ้นมาบนเขาพระวิหารและเอา
ระเบิดขวางสถานีรับส่งวิทยุของเรา ก็นักมีวิธีที่จะให้แกยอมสารภาพความจริงทั้งหมด”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“โน ะ ะ ะ ายัยกร อย่าใช้วิธีซ้อมเชลยของเรา ระบบซ้อมมันอยู่ข้างจะป่าเถื่อนและทารุณมาก
กันจะสั่งผู้กองให้จัดการยิงเป่าเขาเดี๋ยวนี้”

นิกรหันมายิ้มให้นายพลดิเรก

“กันไม่ซ้อมมันทรอกหมอ”

“แล้วแกจะทำอย่างไร”

“กันมีวิธีที่ดิดกว่าซ้อม พวกเราช่วยกันหน่อยซี จับอ้ายคัมให้ลงนอนหงายแล้วกันจะจัมมัน เท่านี้มันก็ต้อง
สารภาพไม่มีมนุษย์คนใดในโลกนี้ทรอกวะที่จะทนจ๊กจี้ได้ ถูกจี้เอาไว้คนเดียว มันก็หัวเราะงอไปงอมาดันกระแต่ว ๆ
เหมือนไส้เดือนถูกขี้ถ้าวิธีนี้ไม่ใช่ทารุณป่าเถื่อน อ้ายคัมจะไม่ได้รับบาดเจ็บนอกจากมันจะหัวเราะแทบขาดใจ
ตายเหมือนอย่างที่เราโดนจั้นนั่นแหละ”

ทุกคนเห็นพ้องด้วยตามแนวความคิดอันแยบคายของ พ.อ. นิกร ผู้บังคับกองตำรวจภูธรชายแดนยิ้มให้
นายจอมทะเล้นแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“กรรมวิธีของผู้การเข้าที่มากครีบ ตำรวจน่าจะใช้สอบสวนผู้ต้องหาที่จับมาได้ในคดีต่างๆ ที่ผู้ต้องหา
ปฏิเสธไม่ยอมสารภาพ ถ้าตำรวจใช้วิธีนี้ผมคิดว่าอาชญากรรมทั้งหลายคงยอมรับสารภาพไปตามกัน เอาซีครีบ
ผู้การ ผมจะช่วยจับตัวอ้ายคัมไว้”

นักคัมหรือนายคัมเขมรหนุ่มถูกบังคับให้ลงนอนเหยียดยาวบนเตียงไม้มนั้น เมื่อเขาปฏิเสธไม่ยอมทำตาม
คำสั่ง เจ้าแห้วก็ล้วงกระเป่ากางเกงหยิบมีดโกนเล่มหนึ่งออกมาสลัดออก

“นอนลงอ้ายคัม พุดกันดี ๆ ไม่ชอบกูเฉือนลูกกระเดือกมึงแน่ ๆ ได้ยินไหม โดยคำสั่งของลิบเอกแห้ว
นอนลงเดี๋ยวนี้ หรือแกจะยอมเสียลูกกระเดือกก็ตามใจ”

อำนาจมีดโกนอันคมกริบทำให้เจ้าหนุ่มเขมรเอนตัวลงนอนหงายทันที เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเชือด
ลูกกระเดือกนักคัมเล่นเอาชะเมหนุ่มอกสั้นขวัญแขวนตลอดเวลา ต่อจากนั้น ร.ต.อ. ลิงห์กับพลและกิมหงวน
ก็ช่วยกันจับตัวนักคัมไว้ พ.อ. นิกรขึ้นไปบนเตียงนั่งคร่อมตัวเชลยไว้แล้วยิ้มให้เจ้าคัม

“แกขี้จ๊กจี้หรือเปล่า”

นักคัมผินหัวเราะ

“คนอย่างผมต่อให้จี้ทั้งวันผมก็ไม่รู้สึกอะไร เล่นผมลี้กครับ”

พ.อ. นิกรยกนิ้วชี้ทั้งสองข้างจี้เอานักคัมทันที เจ้าคัมสะดุ้งเฮือกและดิ้นกระแต่ว ๆ นำสงสารพร้อมกับ
หัวเราะดิด

นิกรหยุดจี้แล้วมองดูเชลยอย่างขบขัน

“ไหนแกคุยว่าไม่จี้ก็ยังไม่ละ รับมาเสียโดยดีใครเป็นคนใช้ให้แกขึ้นมาบนเขาพระวิหารและเอาระเบิด
ขวางสถานีวิทยุของเรา”

เจ้าคัมทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“เอาผมไปยิงเป่าเถอะครับ ผมก็รักษาของผมเช่นเดียวกับพวกคุณรักษาของคุณเหมือนกัน เมื่อผม
เปลี่ยงพล้าถูกจับได้ผมก็ยอมตาย”

พ.อ. นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แต่เราจะไม่ฆ่าแกงอายน้องชาย เราจะใช้วิธีจี้แจนกว่าแจนจะขาดใจตายเพราะหวัระหรือจนกว่าแจนจะยอมรับสารภาพตามตรง” พุดจบนิกรก็เริ่มจี้แจนนักคุ่มอีกซึ่งคราวนี้เป็นกรจี้ที่รุนแรงกว่าตอนแรกคือใช้นิ้วจี้หรือไซที่บริเวณเอวทั้งสองข้างของเชลยศึก

นักคุ่มหวัระงอไปงอมาแล้วดิ้นรนนำสงสาร พลกับเสี่ยหงวนและผู้บังคับกองตำรวจช่วยกันจับตัวไว้ เมื่อถูกจี้ได้ไม่ถึงครึ่งนาทีนักคุ่มก็หวัระจนหมดแรงน้ำตาไหลพรากร้องยอมจำนนเอาดีดื้อๆ

“โอ๊ย-ฮะ ฮะ พอแล้วครับ อ่าจี้ อูแวก ฮะ ฮะ ฮะ ผมยอมสารภาพครับ ฮะๆ ๆ เอ็กโอ๊ย-ตายแน่ๆ”
นิกรนั่งหวัระอยู่บนท้องของนักคุ่ม ทุกคนอดหวัระไม่ได้ เจ้าหนุ่มเขมรหมดเรี่ยวหมดแรงเพราะหวัระมากเกินไปถึงกับนอนนิ่งเฉยและหายใจเร็วผิดปกติ นิกรยกนิ้วชี้มือขวาจี้บนเอวข้างซ้ายของเชลยอีกครึ่งหนึ่งทำให้นักคุ่มสะดุ้งเฮือก

“โอ๊ย-ฮะ ฮะ พอแล้วครับ ผมจะตายอยู่แล้ว”

“ถ้ายังงั้นสารภาพมาตามตรง ใครใช้ให้แกขึ้นมาก่อวินาศกรรมบนเขาพระวิหาร”

เพราะความรักตัวกลัวถูกจี้ทำให้เจ้าคุ่มยอมสารภาพโดยดี

“ผู้บังคับกองพลร่มครับ ร้อยเอกกำโพช พุทโธครับ”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“เล่าให้ฟังให้ละเอียด”

“เล่าก็ได้ครับแต่คุณลงจากหน้าอกผมก่อนซีครับ ผมเกือบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว ตูดคุณแหลมเหมือนเข็ม นั่งไม่นั่งเปล่าแล้วยังขย่มตัวเสี่ยอีกเหมือนกับว่าผมเป็นม้ายั่งนั้นแหละ”

พ.อ. นิกร การณวงศ์ ลงจากร่างของเชลยและนั่งบนเตียงข้างนายคุ่ม เขายกมือชี้หน้านักคุ่มแล้วกล่าวว่า

“ถ้าแกไม่พูดความจริงคือไม่สารภาพตามตรง ฉันทจะจี้แจนให้ขาดใจตายไปเลย แล้วเราจะช่วยกันเอาศพแกไปโยนหน้าผาให้หล่นลงไปทางแผ่นดินเขมร เอาละ...แกอธิบายให้ฟังเดี๋ยวนี้ว่าร้อยเอกกำโพชนะเป็นใครเป็นคนหรือหมา”

นักคุ่มสะดุ้งเล็กน้อย

“คนครับไม่ใช่หมา เป็นผู้บังคับกองร้อยทหารพลร่ม อ้า-พวกคุณปล่อยให้ผมลุกขึ้นนั่งเถอะครับ เล่นใช้วิธีจี้แบบนี้ผมกลัวยิ่งกว่าถูกยิงเป้า ผมยอมแพ้และยอมสารภาพครับ เมียผมมันชนะผมมีอำนาจเหนือผม ทุกวันนี้ก็เพราะมันใช้วิธีนี้แหละครับ ผมติดกับมันที่โรมันจี้ผมเสี่ยอยู่เลย เอวของผมใครถูกไม่ได้ ถึงฟ้าเท้าของผมด้วยแล้วใครเกานิดเดียวผมดั้นบ้านช่องฟัง”

ดร. ดิเรกสั่งให้ทุกคนปล่อยนักคุ่มและสั่งให้ ร.ต.อ. สิงห์ค้อยจดคำให้การของเชลยศึก พ.อ. พลพัชรภรณ์ช่วยประคองเจ้าหนุ่มเขมรลุกขึ้นนั่ง นักคุ่มถอนหายใจโล่งอกมองดูนิกรด้วยความหวาดหวั่นเพราะกลัวจะถูกจี้อีก

นิกรชักเชลยต่อไป นายคุ่มให้การตามตรงว่า ทางทิศเหนือของจังหวัดเสียมราฐนั้นมีสวนบิณฑูรของเขมรอยู่แห่งหนึ่ง มีเครื่องบินลำเลียงอยู่ ๓ เครื่อง ทหารพลร่มที่ได้รับการฝึกอย่างดีมาแล้วหนึ่งกองร้อยพลร่มเขมรกองร้อยนี้มีชื่อว่ากองร้อยก๊อตาตาย ร.อ. กำโพช พุทโธเป็นผู้บังคับกองร้อย ร.อ. กำโพชได้เดินทางมาที่หมู่บ้านกระสงซึ่งเป็นหมู่บ้านของชาวบ้านป่าด้านหลังเขาพระวิหารในเขตเขมร และขอรับทำงานเสี่ยภัยเสี่ยชีวิตเพื่อประเทศชาติเขมรคือลอบเข้ามาในแดนไทย และเสี่ยลอบขึ้นมาจากเขาพระวิหารเอาระเบิดมือขว้างสถานีรับส่งวิทยุของตำรวจชายแดน เพื่อตัดการติดต่อกับโลกภายนอก และแล้วในที่สุดนักคุ่มก็สารภาพว่าเย็นวันนี้เวลา ๑๖.๐๐ น. ตรง พลร่มเขมรหนึ่งกองร้อยจะมากระโดดร่มลงที่เขาพระวิหารทำการยึดเขาพระวิหารตามคำพิพากษาของศาลโลก

สิ้นคำสารภาพเขมรหนุ่มก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ผมได้ทรยศต่อประเทศชาติของผมเสียแล้วแต่ถ้าผมไม่สารภาพความจริงผมก็คงถูกจี้จนกระทั่งผมขาดใจตายเพราะจี้จี้ แต่ว่า...อย่างไรก็ตามตำรวจชายแดนที่นี่ไม่มีโอกาสที่จะชอกกำลังมาช่วยหรือรายงานเรื่องนี้ให้ทหารไทยที่อยู่ใกล้เคียงทราบได้ เพราะเครื่องรับส่งวิทยุถูกระเบิดพังไปหมดแล้ว”

ดร. ดิเรกหวัระเสี่ยกั้ววาน

“ถูกละ เครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนั้นพังไปแล้ว แต่เรายังมีอีกเครื่องหนึ่งซึ่งมีคุณภาพดีกว่าเครื่องเก่าเสียอีก อ้ายน้องชาย เราไม่จำเป็นจะต้องขอกำลังมาช่วยก็ได้ ทหารพลร่มเขมรเพียงกองร้อยเดียวไม่ครนามือพวกเรารอก ขึ้นกระโดดลงมาก็ตายหมดไม่มีเหลือ ขอบใจมากที่แก่ ให้การที่เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายเรา ฉะนั้นเราจะไว้ชีวิตแก่นักคุ้ม”

เขมรหนุ่มยิ้มออกมาได้

“ขอบคุณครับ คุณจะปล่อยผมกลับบ้านหรือครับ”

“อไร่ กันจะปล่อยแก่กลับไป แต่แก่จะต้องกระโดดร่มลงทางหน้าผาที่ย่อยเข้าไปในแผ่นดินของแก อันเป็นกรณีพิพาทระหว่างเรากับเขมร”

เชลยนิยน์ตาเหลือก

“กระโดดร่ม...โอโย...ผมเกิดมาจากท้องพ่อแม่ผมไม่เคยกระโดดร่มเลยครับ ขึ้นให้ผมโดดร่มเมียผมก็เป็นหม้ายเท่านั้น”

“ตามใจ เราไม่สามารถที่จะให้ตำรวจคุมตัวแก่ลงไปที่เขาและไปส่งแก่ที่ช่องเขาเพราะเป็นการเสียเวลาของเรา ถ้าแก่ไม่ยอมกระโดดร่มลงไปจากหน้าผาเราก็จะกักตัวแก่ไว้ที่นี่ก่อนจนกว่าจะมีเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์มารับตัวแก่ไปกรุงเทพฯ”

เจ้าคุ้มหน้าซัดเฟียด

“ถ้ายังงั้นผมยอมกระโดดร่มลงไปหมู่บ้านกระสงของผมหักดีกว่าครับ”

นายพลดิเรกยิ้มออกมาได้

“อไร่ เป็นความคิดที่ถูกต้อง” พูดยบเขาก็หันมาทางผู้บังคับกองร้อยตำรวจภูธรชายแดน “คุณสิงห์ไขกุญแจมือและปลดโซ่ออกเถอะครับ ผมจะให้อ้ายแห้วพาเขาไปส่งที่หน้าผา”

ร.ต.อ. สิงห์มองดูหน้านายแพทย์หนุ่มด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

“อาจารย์คิดอย่างไรครับถึงปล่อยตัวเชลยไป”

“เอาเถอะ ผมรับผิดชอบเอง เอาไว้ก็ไม่มีประโยชน์นอกจากเสียข้าวแล้วยังต้องผลัดเปลี่ยนกันเฝ้าเจ้าคุ้มตลอดเวลา ปล่อยมันไปเราจะได้เตรียมตัวรับมือกับพลร่มเขมรอย่างเต็มที่” แล้วเขาก็หันทางทางเจ้าแห้ว “อ้าย-พาอ้ายคุ้มไปส่งที่หน้าผา หาร์มชูชีพให้มันด้วยและให้ความช่วยเหลือมันตามสมควร ถ้าร่มกางมันก็รอดตายถ้าร่มไม่กางมันก็เฝ้า”

ผู้บังคับกองไขกุญแจมือและปลดโซ่เชลยศึกออก แล้ว ร.ต.อ. สิงห์ก็กล่าวถามเจ้าคุ้มด้วยเสียงหนักๆ

“นายคุ้ม แกตอบฉันอย่างลูกผู้ชายหน่อยเถอะวะ เขาพระวิหารนี่นะของไทยหรือเขมร”

นักคุ้มยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ของไทยนะซีครับ ตั้งแต่ปู่ย่าตายายของพามาแล้วใครๆ ก็รู้ว่าเขาพระวิหารนี้เป็นของไทย ศาลโลกมันเฮงชวยเชื่อแผนที่ปลอมของเขมรซึ่งทำตามแบบแผนที่เดิมของฝรั่งเศสและฝรั่งเศสมันก็ทำส่งเดชโดยที่ฝ่ายไทยไม่ได้รับรองแผนที่นั้น”

“อไร่ ตอนนั้นฝรั่งเศสมันมีอำนาจเหนือเราเราก็เกรงกลัวมัน มันจะทำอะไรก็ได้เดี๋ยวนี้ถ้าฝรั่งเศสขึ้นรุกรานข่มเหงไทยอย่างแต่ก่อนอีกก็มีหวังโดนเตะเพราะไทยตีนโตพอที่จะเตะมันได้แล้ว นี่มัน พ.ศ. ๒๕๐๕ ไม่ใช่ ร.ศ. ๑๑๒”

อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้นอย่างเดือดดาล

“คนไทยทั้งชาติควรจะต้องรู้ว่าใครเป็นมิตรและเป็นศัตรูของเรา ฮึมเหตุการณ์เมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ มันฝังแน่นอยู่ในหัวใจของคนไทยทุกคนอย่างไม่มีวันลืม” พูดยบเขาก็หันมามองดูหน้านิกรเพื่อนเกลอของเขา “อ้ายกรเล่ารายละเอียดประวัติศาสตร์ไทยกับอ้ายเศสตอนนี้ให้พวกเราฟังหน่อยเถอะวะ”

นิกรหน้าเครียด เขาสิ้นศรัทธาแล้วกล่าวว่า

“อย่าให้เล่าเลยวะ ขึ้นเล่าความแค้นอาจจะทำให้รากเลือดออกมาก็ได้”

เจ้าคุ้มบึ้งหน้า หิวเราะหึๆ

“เล่าเถอะนำ พ่ออยากรู้ว่าแก่จะเล่าได้ถูกต้องไหม”

พ.อ. นิกรเดินหัวเราะ

“คนไทยทุกคนย่อมเล่าได้ถูกต้องครับ กรณีพิพาทระหว่างเรากับฝรั่งเศสเมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ สาเหตุก็ไม่มีอะไรนอกจากอยู่ๆ ฝรั่งเศสก็ยกทัพเรือเข้ามาในน่านน้ำของเราเพราะถือว่ามีอำนาจจึงใช้อำนาจข่มเหงรังแกเรา ซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ อย่างไรก็ตามไทยเราเป็นชาตินักสู้เป็นป้อมที่ปากน้ำได้ยิงเรือรบฝรั่งเศสลำหนึ่งซึ่งเป็นเรือนำร่องจมที่ปากน้ำแต่แล้วป้อมปืนของเราก็ถูกยิงพัง เรือรบของอ้ายเศสหลายลำเข้ามาจอดทอดสมอในแม่น้ำเจ้าพระยาตั้งแต่ท่าเตียนถึงสามเสน ตอนนั้นเรายังใช้ปืนนกกลับคาบศิลา กำลังของทหารฝรั่งเศสจำนวนหนึ่งได้ยึดเมืองจันทบุรีของเราไว้ มันหาว่าเราดูหมิ่นมันยิงเรือมันจม มันเรียกเงินค่าปรับสี่ล้านบาทซึ่งเท่ากับร้อยล้านบาทในสมัยนี้แล้วเราก็จะต้องมอบดินแดนฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงให้มัน มันจึงจะยอมถอนทหารออกจากจันทบุรี”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“น่ารักมาก ทั้งน่ารักและน่ารักะทึบในความเป็นพาลสันดานโกงของมัน”

นิกรน้ำตาไหลรินเพราะความแค้น เขาพูดด้วยเสียงสะอื้นว่า

“เราต้องยอมจำนนมันตามเงื่อนไขคือเสียเงินค่าปรับให้มันสี่ล้านบาทและยกเมืองหลวงพระบาง, เมืองมะโนไพรและนครจำปาศักดิ์ให้มัน”

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้าๆ

“อไร แล้วมันก็ถอนทหารออกจากจันทบุรี”

นิกรสะอื้น

“ใช่ ถอนออกจากจันทบุรีแต่ยึดเมืองตราดแทน”

“หา” เสียงหงวนอุทานลั่น “โกงอย่างฉิบหายวายปวงถึงอย่างนั้นเชียวหรือ”

นิกรยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“เป็นความจริงตามประวัติศาสตร์ของชาติไทย ไม่ใช่ว่ากันเล่าส่งเดช เพราะกันได้ศึกษาประวัติศาสตร์อันขมขื่นของชาติไทยเราเมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ อย่างละเอียดถี่ถ้วน เต็มๆ ขอให้กันรากเลือดหนอย มันแค้นจนเหลือแค้นแล้ว”

พ.อ. พลจู่ปากห้าม

“อย่างฟังไวย กลับไว้ก่อน เล่าให้จบเสียก่อน ฝรั่งเศสถอนทหารจากจันทบุรีไปยึดเมืองตราดแล้วยังไง”

นิกรขบกรามกรอด

“แล้วยังไง...เมื่อเราทางคืนมันก็บอกว่า ถ้าอยากได้เมืองตราดและหมู่เกาะเล็กๆ เหล่านั้นคืนเราจะต้องมอบพระตะบอง, เสียมราฐและศรีโสภณให้มัน มันถึงจะคืนให้ เป็นการใช้กำลังใช้อำนาจกดขี่ข่มเหงไทยด้วยวิสัยสันดานอันธพาลที่นิยมล่าเมืองขึ้นของมัน ในที่สุดไทยเราก็ต้องยอม” พูดจบนิกรก็ทำคอขยั่นแล้ววิ่งไปที่ประตูกระท่อม

เขาอาเจียนออกมาเป็นโลหิตสีแดงเข้มประมาณ ๒ ลิตรด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ เหลือที่จะกล่าวเจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูนายจอมทะเล้นด้วยความเป็นห่วงแล้วกล่าวกับ พล.ต. ดิเรกทันที

“ช่วยมันหน่อยดิเรก”

“โน ไม่ต้องทรอกครับเลือดแห่งความแค้นมันมีมากเกินไปก็อาเจียนออกมาเสียบ้าง ไม่มีอันตรายหรอกครับ”

นิกรเดินโซซัดโซเซกลับมา เขามองดูคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวว่า

“ความจริงเขมรกำหนัดกับเราก็คงยังไม่ทำให้เราเจ็บใจเหมือนกับเราถูกฝรั่งเศสข่มเหงรังแกเพราะเขมรเป็นประเทศเล็กๆ ไม่มีทางสู้รบตีมือเราเลย แต่ฝรั่งเศสเป็นชาติมหาอำนาจ เราไม่เคยทำให้มันเดือดร้อนแต่มันอยากจะได้เราเป็นเมืองขึ้นเป็นข้ามัน เดชะบุญที่สมเด็จพระปิยมหาราชเจ้าทรงพระปรีชาสามารถช่วยให้ไทยเรารอดพ้นจากปากเหยือกปากตะกวดมาได้เลยเป็นไทยอยู่ได้ทุกวันนี้ แต่ก็ต้องเสียดินแดนให้มันไปไม่น้อยรวมทั้งประเทศเขมรด้วย ซึ่งเราเสียประเทศเขมรให้อ้ายเศสทั้งประเทศเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ ส่วนเขาพระวิหารนี้ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ก็ปรากฏว่าเป็นของไทยมาในราว ๖๐๐ ปีแล้ว”

ดร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แกมีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติไทยดีทีเดียว แต่ความจริงคนไทยไม่อาจจะลืมอดีตอันขมขื่นเมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ ฝรั่งเศสมันทำกับเราอย่างไรเราก็ควรจะจดจำใส่ใจไว้ อ้า-ยุติพูดเรื่องนี้ไว้ก่อนไวย เรามีเรื่องสำคัญที่

จะต้องปรึกษากันเกี่ยวกับคำสารภาพของเจ้านักค่อม กันคิดว่าเจ้าค่อมคงไม่โกหกเราหรอกที่ว่าเย็นวันนี้ ๑๖.๐๐ น. พลร่มเขมรหนึ่งกองร้อยในบังคับบัญชาของร้อยเอกกำโพชจะมาโคตรล่มลงบนเขาพระวิหารนี้”

นายค่อมหรือนักค่อมพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงอ่อยๆ

“ผมสาบานให้ก็ได้ครับว่าเป็นความจริง”

นายแพทย์หนุ่มจ้องมองดูหน้านายค่อมอย่างพิจารณา

“แล้วทำไมแกจึงสารภาพอย่างเปิดเผยแบบนี้ แกอาจจะโกหกเราก็ได้ว่า ร้อยเอกกำโพชกับทหารพลร่มของเขาจะโจมตีเขาพระวิหารในวันมะรืนนี้หรือวันไหนก็ได้ซึ่งไม่ใช่วันนี้”

นักค่อมยิ้มแห้งๆ

“เรื่องมันเป็นยังไงครับ ร้อยเอกกำโพชเขาพนันกับผมว่าเขากับทหารพลร่มของเขาจะช่วยกันลด

ธงไตรรงค์บนยอดเขาพระวิหารนี้ลงและเอาธงชาติเขมรขึ้นแทนก่อน ๕ โมงเย็นวันนี้ ถ้าเขายึดเขาพระวิหารได้สำเร็จผมจะต้องยกเมียผมให้เป็นเมียเขา ผมก็เลยบอกความจริงให้พวกคุณรู้เพื่อเมียของผมจะได้รอดพ้นจากเงื้อมมือของผู้บังคับกองพลร่มคนนี้ ชาติเนะผมรักครับแต่ผมรักเมียผมมากกว่า ผมเพิ่งแต่งงานกันเมื่อเร็วๆ นี้เอง หล่อนเป็นเทผี...แฮ้ย...เทพีสงกรานต์เสียด้วยซีครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง แล้ว พล.ต. ดิเรกก็ออกคำสั่งกับ ส.อ. แก้ว

“แฮ้ย แกพาตัวนายค่อมไปส่งตามคำสั่งของกัน เอร่ามซูชิของพวกเราจ่ายให้เขาร่มหนึ่งแล้วให้เขากระโดดหน้าผาลงไปยังแผ่นดินเขมรของเขา ช่วยเหลือเขาหน่อยไวย่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความจริงชาวเขมรเนะคงไม่ได้เกลียดชังคนไทยเท่าไต่คนทรอก แต่สีหนุมันคอยยุยงปลุกปั่นอยู่เสมอ”

เจ้าแก้วรับคำสั่ง ต่อจากนั้นเขาก็พานายค่อมหรือนักค่อมออกไปจากกระท่อมที่ค่อมซัง นิกรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวว่า

“เกือบเที่ยงแล้ว ไปกินข้าวกลางวันกันเสียทีหรือเรา”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ให้มันเที่ยงเสียก่อนไวย่ เราเป็นทหารทำอะไรก็ต้องมีระเบียบ เมื่อตำรวจเขากินกันเที่ยงเราก็ต้องกินพร้อมเขา” พูดจบพลก็หันมาทาง ดร. ดิเรก “กันคิดว่าเราควรจะวิทยุรายงานด่วนไปให้กองบัญชาการทหารสูงสุดทราบเรื่องนี้เรื่องที่เจ้าค่อมสารภาพกับเรา”

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อไร ต้องรายงานแน่ๆ แต่เราไม่จำเป็นจะต้องแจ้งข่าวนี้ให้กองทหารใกล้เคียงทราบเพราะเป็นเรื่องของกองบัญชาการทหารสูงสุด”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดเสริมขึ้น

“ถ้าพลร่มของมันมีกำลังเพียงหนึ่งกองร้อยจริงๆ ตำรวจเราเพียงเท่านี้ก็ปราบอยู่”

เสียงหวนยิ้มเล็กน้อย

“นั่นนะซีครับ ยิงให้เสียนเตียงโลงไม่ให้เหลือรอดกลับไปแม้แต่คนเดียว”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยวแล้วยกเท้าขวาเตะกิมหวนเต็มเหนี่ยว

“นี่เนะเตียนโลง”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก กล่าวกับเพื่อนๆ ของเขาด้วยเสียงหัวเราะ

“แฮ้ย เขมรโกรธไวย่”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายนแล้วตวาดแหวด

“มึงนะซีเขมร เนะ เสือกไปพูดที่อื่นที่เขาไม่รู้จักฉัน ฉันก็เจ็บตัวเท่านั้นเอง อย่างนะไวย่ ตอนนี่ใครถูกระบุว่าเป็นเขมรก็มีหวังถูกระบายง่าย ๆ ไม่เชื่อก็ลองดู”

พ.อ. พล พัชราภรณ์กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“อันที่จริงศัตรูของเราที่ร้ายกาจยิ่งกว่าเขมรมีอีกชาติ คิดเถอะว่าชาติไหนบ้าง คนไทยน่าจะนึกบ้างว่าชาติทั้งสองนี้เคยข่มเหงรังแกเรามากมาแล้วนอกจากนี้ยังดูหมิ่นเหยียดหยามเราเต็มไปดด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงการเมืองที่เอาเปรียบในสมัยล่าเมืองขึ้น สองชาตินี้พยายามทุกประการที่จะเอาเราเป็นข้ามัน เดียวนี้การล่าเมืองขึ้นไม่มีแล้วมันก็ใช้วิธีบีบบังคับเราด้วยประการทั้งปวง การตัดสินใจครั้งนี้เขาพระวิหารอ้ายสองชาตินี้ก็เป็น

ตุลาการที่ตัดสินให้เราแพ้ กันอยากจะร้องตะโกนให้พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศให้ร่วมมือร่วมใจกันแอนตี้หรือ
แข่งขันสองชาตินี้เพื่อตอบแทนความเลวร้ายของมัน และคนไทยอย่าให้มันดูหมิ่นเป็นอันขาดเพราะเราเป็นไทย
ไม่ใช่ทาสไม่ใช่เมืองขึ้นของมัน”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“แกพูดถูกทีเดียวพล อย่างน้อยที่สุดเราก็ไม่ควรซื้อสินค้าของมัน ให้มันรู้บ้างว่าคนไทยก็มีชีวิตจิตใจ
มีความรู้สึก กันจะบอกให้อีกครั้งเพื่อทบทวนความทรงจำ ผู้พิพากษาศักดิ์ลินให้ไทยแพ้มีชาติรัสเซีย, โปแลนด์,
ปานามา, อียิปต์, อิตาลี, เปรู, ญี่ปุ่นแล้วก็เขาละ อังกฤษกับฝรั่งเศส ส่วนผู้พิพากษาที่คัดค้านเห็นว่า
เขาพระวิหารต้องเป็นของไทยคือ จีนชาติ, อาเย็นตินา และ ออสเตรเลีย คนไทยน่าจะจดและจำไว้”

ร.ต.อ. สิงห์ พุดขึ้นด้วยเสียงหนักๆ

“ผมมั่นใจเหลือเกินครับว่ารัฐบาลที่รักของเราจะต้องต่อสู้ในกรณีนี้ทุกวิถีทาง และนักการเมืองของเรา
ก็คงมีทางออกที่สวยๆ ซึ่งเราคงจะเห็นกันในไม่ช้า ประชาชนคนไทยทั้งประเทศน่าจะพร้อมแล้ว หัวเด็ดตีนขาด
ก็ไม่ยอมมอบเขาพระวิหารให้เขมร ทั้งนี้ก็เพราะมันเป็นสมบัติของเราเป็นผืนแผ่นดินส่วนหนึ่งของเรา ถ้า-ไปที่
กองบังคับการเถอะครับ เกือบจะถึงเวลารับประทานอาหาร”

ทุกคนพากันเดินรวมกลุ่มออกมาจากกระท่อมหลังนั้น ตำรวจยามสองคนที่ยืนอยู่หน้ากระท่อมรีบยืนตรง
กระทำเคารพผู้บังคับกองร้อยและคณะพรรคสี่สหายของเรา ร.ต.อ. สิงห์บอกให้พลตำรวจทั้งสองคนกลับไป
พักผ่อนได้เพราะไม่มีนักโทษหรือเชลยที่จะต้องควบคุมดูแลแล้ว

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และ ร.ต.อ. สิงห์ยืนจับกลุ่มสนทนากันอีกสักครู่ก็พากันเดินตรงไปยัง
กองบังคับการกองร้อย ทันใดนั้นเอง ส.อ. แห้วได้วิ่งติดตามมาและเข้ามารวมกลุ่มด้วย พล.ต. ดิเรกกล่าวถาม
เจ้าแห้วทันที

“ส่งนายคุ้มกระโดดร่มลงไปทางแผ่นดินเขมรเรียบร้อยแล้วหรือ”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานเรียบร้อยแล้วครับ ผมยืนมองดูจนกระทั่งร่างของเขาลอยลະลี้ลงไปถึงพื้นดินข้างล่าง”

ทุกคนหยุดชะงักและมองดูเจ้าแห้วด้วยความแปลกใจ

“เฮ้” พลอุทาน “ลอยลະลี้ลงไปยังข้างล่างนะร่มกางหรือเปล่า”

“รับประทานตอนกระโดดลงไปทีแรกกางครับ แต่แล้วร่มก็ขาดและหักหมด”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ร่มชูชีพหักได้มีอย่างหรือวะ”

เจ้าแห้วพินหัวเราะ

“รับประทานร่มกระดาดครับไม่ใช่ร่มชูชีพ”

“ตายห่า” สี่สหายกับท่านเจ้าคุณร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหยเกขอบกล

“รับประทานร่มของเราทั้ง ๖ ร่มผมฝากเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ของท่านรองผู้บัญชาการไป แล้วยี่ครับ
เมื่อไม่มีร่มชูชีพ รับประทานผมก็ขอขมี้ร่มกระดาดของตำรวจชายแดนคนหนึ่งให้อ้ายคุ้มมันใช้ต่างร่มชูชีพ
รับประทานอ้ายคุ้มร้องไห้โฮไม่ยอมกระโดดครับผมต้องควักปืนออกมาขู่มัน มันจึงยอมกระโดด”

“เลยตาย....” นิกรพูดต่อ

เจ้าแห้วขมวดคิ้ว่น

“รับประทานตายหรือไม่ตายผมมองไม่ถนัดครับ หน้าผากับพื้นดินมันสูงตั้งเกือบ ๔๐๐ เมตร เห็นแต่
อ้ายคุ้มลอยลະลี้ลงไปในท่าต่างๆ แล้วก็พาดกับก้อนหินเบื้องล่าง รับประทานถ้ามันยังไม่ถึงที่ตายก็คงไม่ตาย
หรอกครับ”

ดร. ดิเรกทำตาปริบๆ

“ต่อให้เทวดาก็ไม่รอดโว้ย แกนี่ทารุณมากไม่น่าจะไปฆ่าอ้ายคุ้มเลย”

เจ้าแห้วมองดูนายพลดิเรกอย่างเคืองๆ

“ผมคิดว่าผมทำถูกแล้วคุณหมอ รับประทานขณะนี้เรากับเขมรก็เปรียบเทียบเหมือนประเทศคู่สงครามกันแล้ว เจ้าสีหนุประกาศว่าถ้าใครจับตำรวจหรือข้าราชการไทยตาม ชายแดนได้จะให้รางวัลคนละ ๒๐,๐๐๐ เหรียญเขมร รับประทานมันจะเอาไปแห่ประจาน รอบเมืองแล้วหาเหตุตัดตัวประจาน อ้ายคัมเป็นข้าศึกกลบขึ้นมาก่อวินาศกรรม ทำให้เครื่องรับส่งวิทยุของเราเสียหายและนายสิบตำรวจโทชอบ พลีชีพพนักงานวิทยุต้องเสียชีวิต รับประทานผมจะเอามันไว้ทำไมล่ะครับ รับประทานผมพามันไปที่หน้าผาแล้วก็รับประทานถีบมันลงไปต่อหน้า ตำรวจชายแดนหลายคน มันฆ่านายสิบตำรวจโทชอบมันก็ต้องตายเช่นเดียวกัน”

ดร. ดิเรกยิ้มออกมาได้

“ออไร่ ยูทำถูกแล้ว”

เสียงแตรเดี่ยวเป่าสัญญาณกินข้าวดังกังวานไปทั่วที่พักตำรวจชายแดน นิกกร้องตามเสียงแตร ไปด้วยและแต่งเนื้อเอาเองเหมือนเช่นเคย

“กินข้าวมาซีเพื่อน กินข้าวมาซีเพื่อนคนละชามสองชามสามชาม กินข้าวซีเพื่อน กินข้าวซีเพื่อน คนละชามสองชามสามชาม”

กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้รับวิทยุรายงานจาก พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรกแจ้งเรื่องนายคัม หน่วยวินาศกรรมของเขมรได้ให้การสารภาพว่า เวลา ๑๖.๐๐ น. วันนี้พลร่มเขมรหนึ่งกองร้อยในบังคับบัญชาของ ร.อ. กำโพช พุทธิ จะกระโดดร่มลงบนเขาพระวิหารเพื่อยึดเขาพระวิหารกลับคืน พล.อ. หลวงตะลุมบอนอุตุลุด ได้ออกคำสั่งทางวิทยุโทรศัพท์ให้ ดร. ดิเรกกับคณะของเขาและตำรวจชายแดนกองร้อยนี้เตรียมรับมือกับ พลร่มให้เต็มที่ซึ่งท่านรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดจะสั่งให้ฝูงเครื่องบินสกัดกั้นหรือไอพ่นประจัญบานของเราที่ นครราชสีมาเตรียมพร้อมที่จะยกมาช่วยถ้าหากว่าเขาพระวิหารถูกโจมตีจริง ๆ หลังจากนั้นหลวงตะลุมบอนฯ ก็ได้สนทนาปราศรัยกับนายพลดิเรกอย่างไม่เป็นทางการ ท่านนายพลอาวุธโสมีความเห็นว่า เขมรคงไม่กล้าใช้กำลัง พลร่มเพียงหนึ่งกองร้อยยึดเขาพระวิหาร แต่ไม่แน่วนักเขมรอาจจะลองหยั่งเชิงกำลังฝ่ายเราดูก็ได้ จึงใช้พลร่ม หน่วยกล้าตายกองร้อยนี้โจมตีเขาพระวิหาร ถ้าสู้ไม่ได้ก็คงจะล่าถอยกลับไปและคิดโจมตีด้วยกำลังส่วนใหญ่ ทั้งภาคพื้นดินและทางอากาศในโอกาสต่อไป

ก่อนที่จะเลิกพูดวิทยุกัน หลวงตะลุมบอนฯ ได้กล่าวกับจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ว่า

“ท่านศาสตราจารย์ที่รัก โปรดนำคำพูดของผมบอกแก่ตำรวจชายแดนทุกคนด้วยว่า ผมหวังว่าตำรวจ ภูธรชายแดนกองร้อยนี้คงจะสู้ตายไม่ยอมล่าถอยจากเขาพระวิหารเป็นอันขาดซึ่งหมายถึงท่านศาสตราจารย์กับ คณะด้วย”

“แน่นอนครับคุณหลวง ผมได้คุยกับตำรวจทุกคนเป็นส่วนตัวแล้วครับ ตำรวจชายแดนได้กล่าวกับผม อย่างมั่นใจว่าถ้าเขาล่าถอยแม้แต่ก้าวเดียวก็ขอให้ผมหรือผู้บังคับกองของเขายิงเขาทิ้งทันที เขาทุกคนจะสู้ตาย เพื่อประเทศชาติเพื่อผืนแผ่นดินของเรา และถ้าพลร่มของเขมรยึดเขาพระวิหารได้ตำรวจกับพวกผมทุกคนก็จะ นอนตายอยู่บนเขาพระวิหารนี้”

ก่อน ๑๔.๐๐ น. วันนั้นเองตำรวจภูธรชายแดนหมวดหนึ่งและหมวดสองรวม ๕๐ คนก็เข้าประจำที่มั่น หรือรังปืนที่ทำได้เรียงรายรอบเขาพระวิหาร โดยเฉพาะที่ราบกว้างบนเขาซึ่งพลร่มจะกระโดดลงมาตำรวจของเรา ได้วางกำลังไว้รอบ ตามเวลาที่กล่าวนี้ตำรวจหมวดที่สามกำลังแยกย้ายกันออกลาดตระเวนเป็นหมู่ ๆ มีการติดต่อ ประสานงานกันโดยวิทยุสนาม นอกจากนี้ยังติดต่อกับกำลังส่วนใหญ่ของตำรวจภูธรชายแดนตามช่องเขาใกล้เคียง ด้วย

ตำรวจทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน ต่างภาวนาขอให้พลร่มเขมรบุก ตำรวจไทยเหล่านี้กระหน่ำที่ จะรบกับเขมรตลอดเวลา ตำรวจกองร้อยนี้มีกำลังเพียง ๗๗ คนและคณะพรรคสี่สหายอีก ๖ คน แต่ก็มีอาวุธ ทันสมัยนับตั้งแต่เครื่องยิงระเบิดขนาดเล็ก ปืนเล็กยาวซึ่งเป็นปืนยิงเร็วแบบใหม่ ปืนกลมือ ปืนกลหนักเบาและ ระเบิดมืออีกมากพอที่จะต่อสู้กับข้าศึกได้ถึง ๒ กองพันด้วยวิธีรับแบบกองโจร ตำรวจทุกคนแต่งเครื่องสนาม ครบครัน เปลี่ยนหมวกเก็บเป็นหมวกเล็ก แล้วเอาเสียมหงวนออกคำสั่งด้วยวาจาว่า ถ้าใครยิงพลร่มเขมรตาย คนหนึ่งเขาจะจ่ายรางวัลให้หมื่นบาทแต่ผู้นั้นต้องแกะเหรียญที่ ข้อมือพลร่มมาให้เขาเป็นหลักฐาน ใครจับเป็นได้ให้ สองหมื่นบาท พวกตำรวจชายแดนต่างครึกครื้นรื่นเริงไปตามกันเพราะการสู้รบกับศัตรูเพื่อป้องกันผืนแผ่นดินของ ไทย มีหวังที่จะได้รับเงินรางวัลจาก พ.อ. กิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยด้วย

เวลาผ่านไปตามลำดับ

จนกระทั่ง ๑๕.๓๐ น. คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ และเจ้าแห้วนั่งอยู่ในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานีรับส่งวิทยุแห่งใหม่ของตำรวจภูธรชายแดนกองร้อยนี้ ดร. ดิเรกกำลังสอนให้นายสิบตำรวจตรี รูปหล่อคนหนึ่งใช้เครื่องรับส่งวิทยุของเขาซึ่งไม่ลำบากอะไรนัก ส.ต.ต. วิชิต แย้มรุ่งเรือง ได้รับการฝึกจากจอมนักวิทยาศาสตร์เอกของโลกในราว ๑๐ นาทีเขาก็สามารถรับส่งวิทยุได้ทั้งวิทยุโทรศัพท์และวิทยุโทรเลข ซึ่งเขาแปลกใจมากที่เครื่องรับส่งวิทยุของ ดร. ดิเรกมีคุณภาพยอดเยี่ยม

“ผมเคยใช้เครื่องของสื่อสารทหารบกและของตำรวจมามากแล้วครับ ลู้อของอาจารย์ไม่ได้เลย เสียงดัง ฟังชัดถนัดหูไม่มีเสียงแวมกัดกันหรือเสียงลิ่งร้อง ส่งทางโทรเลขก็เคาะนุ่มนวล อาจารย์แน่จริงๆ ครับ”

ดร. ดิเรกยิ้มแก้มแทบแตก มองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบว่า

“อ้าวชอบยอเหมือนกัน แต่มากนักอ้าวก็ไม่ชอบ แล้วอ้าวจะขอบั้งให้ล้ออีกบั้งหนึ่ง ลองเรียกกองบัญชาการทหารสูงสุดที่กรุงเทพฯ ซิ แล้วรายงานเหตุการณ์ปรกติและพวกอ้าวจะออกไปตรวจดูแนวที่มันของเรา”

“ครับ ผมจะปฏิบัติหน้าที่พนักงานวิทยุอย่างดีที่สุด ใช้โค๊ดลับของกองทัพไทยนะครับ”

“ออไร นานๆ ก็พูดคำเขมรเสียบ้าง ถ้ามันดักฟังมันจะได้สะดุ้ง” พุดจบนายพลดิเรกก็หันมาทางคณะพรรคของเขาซึ่งกำลังนั่งตีหมาแพ้อยู่ที่โต๊ะ “ไปไว้พวกเรา อีกครึ่งชั่วโมงเขมรจะบุกเราแล้ว ถ้าไม่มีการบุกจนกระทั่งพระอาทิตย์ตกก็หมายความว่าเหลว”

ต่อตอน ๓ ใน “หน่วยใต้ดิน”